

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Έν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Έν τῇ ξένη φραγ. χρ. 15
Έξαιρητοί κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προσιπρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ο κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητικῆς.

Διευθυνταὶ: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁ δὲ παῖσομαι τὰς Λαρίτας τὰς Μούσας σὺνκαταμνήσ, ἥδιστα σὺνρίαν.» Εὐρ. Πρ. Μαιν. Στ. 673—5

ΔΩΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Βοσποριδὸς ἐντὸς τοῦ ἀρχομένου Ἐβδόμου αὐτῆς ἔτους ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΩΣ ΔΩΡΟΝ

εἰς πάντας τοὺς συνδρομητὰς τοὺς ἔχοντας ἐν τάξει τοὺς πρὸς αὐτὴν λογαριασμοὺς τῶν ΕΞΟΧΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ἔργον οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων, πρὸς διὰ πρῶτον μὴθιστοριογραφικοῦ καλῶν, ὅπερ προσεχῶς ἐκδίδει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, εἴτε εἰς ὀλοκληρὸν τεύχος, εἴτε κατὰ φυλλάδια. Ἀφ' ἑτέρου τὸ ἔργον θὰ πωλῆται καὶ ἐκτὸς τῶν συνδρομητῶν τῆς «Βοσποριδὸς» εἰς πάντας τοὺς βουλομένους.

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ συνδρομηταὶ τῆς «Βοσποριδὸς» οἱ ὀφείλοντες ἄρχισ ὥρα τὰς συνδρομὰς αὐτῶν, ὅπως σπεύσασιν νὰ διακανονίσωσι τοὺς πρὸς αὐτὴν λογαριασμοὺς τῶν, ὅπως ἔχωσι δικαιοματὰ ἐπὶ τοῦ ἀνωθι ἀναγραφομένου ὄρωρου. Ἄλλως τε λήγοντος προσεχῶς τοῦ ἔκτου αὐτῆς ἔτους, ἀνάγκη ἀπόλυτος ὅπως πάντες οἱ ἐκκρεμεῖς πρὸς αὐτὴν λῶμοὶ διακανονίσωσι.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΝ Τῇ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

Αἱ πρὸ μικροῦ ἔτι λήξασαι εορταὶ τοῦ Πάσχα ἀφῆκαν ἐν ἡμῖν, παρελθούσαι, ἐντυπώσεις πινάς, ἄς ἐξαιτούμεθα παρὰ τῶν φιλοκάλων ἀναγνωστῶν, ἰδίᾳ δὲ παρὰ τῶν φιλαπητῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, ἄς καὶ ἰδιαζόντως ἀπορῶσι, τὴν ἀδειαν, ὅπως παραθέσωμεν ἐνταῦθα.

Ἀπαντας τοὺς ἱεροὺς ναοὺς κατὰ τὴν Ἁγίαν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν ὡς καὶ κατὰ τὰς χαρμοσύνοους ἱεροτελεστίας τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Διακαινησίμου ἑβδομάδος ὑπερπλήρωσαν ἀθρόα κύματα μυρμηκίωσης ἀνθρωποπλημμύρας, καθιστώσης τὸν χώρον ἐκεῖνον διὰ τῆς ἀπαρητήτου ἀσφυξίας καὶ τοῦ ἀενάου θορύβου, ἅτινα ἤμισα συνεργασίῳ εἰς τὴν θρησκευτικὴν προσηλωσιν, πᾶν ἄλλο, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἢ χῶρον προσευχῆς.

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι σχεδὸν τὰ τρία τέταρτα τῆς σύγκληδος ἐκεῖνης συρροῆς ἀπετελοῦντο, ὡς συνήθως ἄλλως τε εἰς πᾶσαν συρροήν, ἐκ τοῦ ἡμετέρου κατ' ἄλλους μὲν ὠραίου, κατ' ἄλλους δὲ ἀσθενοῦς, κατ' ἄλλους δὲ ἀσπάτου φύλου.

Καὶ ἂν μὲν ἡ συρροὴ ἐκεῖνη τοῦ φύλου ἡμῶν μετεχεν ἢ οὐ ὄλων συλλήθδην ἢ καὶ μίᾳς μόνης τῶν ἰδιοτήτων τούτων, καὶ ἰδίᾳ τοῦ πρῶτου, δι' οὐ συνήθως ὁ τύπος κατὰ καθιερωθεῖσαν φράσιν χαρακτηρίζει λιαν ἱπποτικῶς τὴν ἐν ταῖς τελευταῖς παρουσίαν του, καὶ ὁ δευτερεύων παρατηρητῆς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρίσῃ. Διότι ὠραῖον μὲν δὲν ἐφάνη εἰς τὴν ἀσθενῆ ἡμῶν φράσιν, ἥτις δὲν ἠδυνήθη νὰ χαρακτηρίσῃ μορφᾶς καὶ ἐκφράσεις φυσιογνωμιῶν, ἀπορροφηθεῖσα ἐπὶ δυστυχῶς ὑπὸ τῆς διακοσμοῦσης δῆθεν αὐτὸ ἀπειροῦ ποικιλίας χρωμάτων καὶ σχημάτων μυρίων τοῦ συρροῦ ρυθμῶν καὶ φάσεων. Ἀσθενὲς δὲ βεβαίως δὲν ἦτο, ἀφοῦ ἠδύνατο νὰ προξενῇ ὑπὸ τοὺς ἡχηρῶς ἐκείνους θόλους τοσοῦτον ἐκκενριστικὸν ὄρωρον διὰ τε

τῆς φωνῆς καὶ τῶν ποδῶν. Ἄλλὰ καὶ ἄστατον ἂν ἦτο δὲν δυνάμεθα νὰ διαβεβαιώσωμεν, ἀφοῦ μετὰ τούτης ἐμμονῆς διαγκωνιζόμενον, γρονθοκοποῦν καὶ γρονθοκοπούμενον κατῶρθο νὰ ἐδεῖν καὶ προχωρῇ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ νάρθηκος εἰς τὸν σωλῆαν καὶ ἀπὸ τοῦ σωλῆα εἰς τὸν νάρθηκα τοῦ ναοῦ, ἃ μετὰ τῆς ἀπὸ τοῦ ἀρχικοῦ ἰσχυροῦ ἰδεώδους, τοῦ ἐδηγγήσαντος ἐκεῖ τὰς εὐπαρῶνους αὐτοῦ λευῶνας, ἰδεώδους ἔπερ θὰ ἐξετάσωμεν παρακατιοῦσαι ἐὰν ἦτο ἢ οὐ ἢ διακαῆς θέρη τῆς προσευχῆς καὶ ἢ ἐνδελεχῆς θρησκευτικῆς μεταρρώσεως.

Ἐν μόνον δυνάμεθα νὰ διαπιστώσωμεν μετὰ πάσης δημοσιογραφικῆς τε καὶ ἀπλῶς ἀνθρωπίνης εὐσυνείδησας, — καὶ ὁ ἔωρακῶς μεμαρτύρηκε καὶ ἀληθινῆ ἔστιν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ, — ὅτι ὠραία ἢ δυσειδῆς, ἀσθενῆς ἢ πανσθενῆς, ἀτακτος ἢ πείσμων, ἢ ἀναβράσσουσα ἐκείνη τοῦ φύλου ἡμῶν μυρμηκία ἦτο κατὰ φροντοστολισμὸν παντοῦ, καὶ πού μὲν περικόμψου, πού δὲ καὶ ἀκόμψου χλιδῆς καὶ μυριοχρώμου αἰγλῆς βελούδων καὶ σπρικῶν καὶ ἀπαστραπτούσης λάμψεως ἀληθῶν ἢ καὶ ψευδῶν ἀδαμάντων.

Δυνάμεθα νὰ διαπιστώσωμεν καὶ ἐν τῷ ὅτι σχεδὸν ὄλον ἐκεῖνο τὸ δεινῶς ἀναβράσσον καὶ βῶρον καὶ θορυβῶν πλῆθος τῶν κυριῶν ἀνενοχλήτως ὄλων, ὡς ἐὰν εὐρίσκετο ἐν τῇ οἰκίᾳ ἢ ἐν τῷ μαγειρείῳ, οὐδὲ λέξιν συνέλαβεν ἐκ τῶν τελοῦμένων ἱεροτελεστιῶν, ἀπησχολημένον ὄλων ἐδῶ μὲν εἰς τὴν σκόπιμον περιαγωγὴν τοῦ στολισμοῦ τοῦ ἀνὰ τὰς αὐλάς τοῦ Κυρίου χάριν τρυφερῶν συναντήσεων, ὡν χωρὸς ὠρίσθη ἐκ τῶν προτέρων ὁ ναός, ἐκεῖ δὲ — καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, — εἰς ἀδιάπαυστον κατὰ δυάδας ἢ καὶ καθ' ὄμιλους συνδιάλεξιν περὶ διαφόρων σοβαρῶν καὶ τὰ μέγιστα ἐνδιαφερόντων θεμάτων. Νομίζουσαι ὅτι πληροῦμεν τὴν ζωτῶν περιέργειαν τῶν ἀναγνωστῶν περὶ τῆς υποθέσεως τῶν ἐν τῷ ναῷ δημοσιῶν τούτων, διαλέξωμεν, παρέχόμεν ὡς συνοπτικὸν πίνακα τῶν κυριωτέρων αὐτῶν θεμάτων.

1) Περὶ τῆς ἀποχρώσεως, ἣν ἔλαβον τὰ βαφέντα ἡδὴ πασχαλινὰ αὐτὰ τῶν βυλμητριῶν.

2) Συνατᾶν περὶ ζυμώσεως τσοουρικῶν.

3) Περὶ τοῦ χρώματος καὶ τῆς κατασκευῆς (λαζον) τῆς τελευταίας τουαλέτας τῆς λαλούσης, ἢ τῆς ἀντικυρῆς τῆς γειτονίας.

4) Στατιστικὴ τῶν γάμων καὶ βαπτίσεων τῆς γειτονίας.

5) Ἐπάνοδοις τὰ συμμολογικά: Ποῖα χρώματα συνειθίζονται ἐφέτος εἰς τὸν συρμόν.

6) Πῶς εἶναι τὰ ἐφετεινὰ καπέλλα.

7) Λεπτομερῆς ἀφήγησις τῶν μετὰ τῆς πλαινῆς γειτονίας διενέξεων.

8) Τί ἐφοροῦσε ἢ κ. δεῖνα ὅταν προχθῆς ἐπεσκέφθη τὴν ρήτορευούσαν. κλπ. κλπ. κλπ.

Καὶ ἐνῶ παρελαύνει ἡ διεξοδική, ἢ μάλλον ἀδιέξοδος σειρά τῶν μυρίων θεμάτων, ἅτινα εὐγλώττως πᾶν ἐπραγματεύοντο οἱ θῆλαις Δημοσθῆς τῶν ἀποσχεδίων ἐκείνων Πυρκαῶν, ἢ ἀκολουθία ἤρχιζε, προῦχῶρι ἢ ἔληγε, καὶ αἱ κυραὶ ἀπῆρχοντο θεατρικῶς ὡς πρότερον ἦλθον χωρὶς οὐδὲ λέξιν ν' ἀκούσῃ, χωρὶς οὐδὲ στιγμήν νὰ προσευχηθῶσιν, — ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀφῆσῃ τοὺς ἄλλους νὰ τὸ πράξωσιν! — ἀλλὰ: μὲ τὴν εὐσεβῆ αὐθυποβολήν, ὅτι ἐπήγγαν εἰς τὴν ἐκακλησίαν!...

Δυστυχῶς πλεῖστον ἢ πανταχοῦ ἄλλο ἐν τῷ ναῷ τοῦ ὄψιστου πάντοτε μὲν, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὰς ἐξόχως ἱεράς καὶ ἐπιβλητικῆς ἐκεῖνας ἡμέρας, δύναται τις νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι ἡ μόρφωσις τοῦ φύλου ἡμῶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς κοινῇ ὑστερεῖ ἐλλεινῶς, ὅτι παρ' ἡμῖν ὁ στολισμὸς τοῦ πνεύματος οὐδὲλως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν τὰ ἔξω τοῦ ἀτόμου ἡμῶν δικὴν βαρεῖαν πανοπλίαν κατακαλύπτοντὰ ποικίλον κόσμον! Οὐαὶ δὲ ἐὰν Εὐρωπαϊοὶς τίς, ὡν πάντων συνήθως τὰ γύναια μετὰ τοῦ ἀπαρατήτου εἰς αὐτὰ φαντασμοῦ ὑπερορῶσιν ὑπὸ θρησκευτικῆν ἔποψιν, ὡς δῆθεν σχισματικῶν, — παρίστατο εἰς τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο θέαμα καὶ ἀκουσμα τὸ οἰκτρῶς διακομφοῦν πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτοῦ τὸ τε δῶγμα καὶ τὴν κοινωνικὴν ἡμῶν κατάστασιν!

Πλήρης ἀηδίας ἤθελεν ἀποστρέφει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ βῆσει τὰ ὄψα, διερωτῶν ἡμᾶς μετὰ δικαίας καταφρονήσεως ἂν τὸ μαρμαίρινον ἐκεῖνο δάπεδον εἶναι ἢ ὄχι ναὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ διατί δὲν κλειόμεν ἅπασ̄ διὰ παντός μετὰ βρόντου καὶ πατάγου τὰς θύρας τῶν παρναγαγωγείων μας, ἀφ' οὗ μεθ' ἔλην τὴν πληθώραν αὐτῶν καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς διδασκάλων καὶ διδακτικῶν βιβλίων ὑπάρχουσιν ἀκόμη τοσαῦτα φάλαγγες νεαρῶν γυναικῶν ἐκλεγόντων τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ὅπως συναντηθῶσιν ἐνώπιον μυρίων ὀμμάτων μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν τῆς καρδίας, ἢ τῆς φαντασιοπληξίας των, καὶ πρεσβυτέρων πως τοιούτων ὅπως δώσωσι διόδον εἰς τὴν ἀηθὴ γλωσσαλγίαν των φλυαροῦσαι περὶ πασῶν τῶν μικρολογιῶν, αἵτινες πληροῦσι τὸν ἐγκέφαλον αὐτῶν καὶ τὸν βίον, ἀφ' οὗ τέλος ὄλοι ἐκεῖνοι οἱ ποικίλοι χιτῶνες ἐκτὸς σπανιωτάτων ἐξαίρεσεων, καλύπτουσι στῆθην κενὰ καρδίας καὶ ἰδανικοῦ, καὶ ὄλοι ἐκεῖνοι οἱ περίκομφοι καὶ ἀνθοστερεῖς πῖλοι ἐπιστεγάζουσι μέτωπα, ὅπως τῶν ὁπίων οὐδέποτε ἐσηκῶσεν ὑψηλὴ καὶ γενναία σκέψις, καὶ ἄτινα οὐδέποτε ἐπεκόσμησεν ὡς ἀνεκτίμητον χρυσοῦν στέμμα ἢ σφραγὶς τῆς γυναικὸς τῆς σοβαρᾶς τὴν διάνοιαν καὶ εὐγενοῦς τὴν καρδίαν, τῆς μεγαλόφρονος καὶ ἀληθοῦς γυναικὸς!

“Ὅλα ἐκεῖνα τὰ κινούμενα ἐπιπλα, ὄλοι ἐκεῖναι αἱ λάλοι πλαγγόνες θὰ παρεῖχον αὐτῷ οἰκτρὰν τὴν ὄψιν καὶ τεράστιον τὸ μέτρον τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν καταπτώσεως καὶ θὰ ἐπειθον αὐτὸν ἅπασ̄ ἔτι, ἔτι εἶναι ἵι ἔντως εὐχερέστατον ὁ ἐκφυλισμὸς τοῦ γένους ἡμῶν τοῦ μηδὲν εἰς ἑαυτὸ ἀναγνωρίζοντος ἠθικὸν κέντρον, τοῦ τοσοῦτω ἔχοντος ἐξησθενημένην τὴν δύναμιν τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ καλιγγενείας καὶ ἐξυψώσεως, τὴν δύναμιν τὴν πανσθενῆ, καθ' ἑαυτὴν ἄλλ' ἀδρανέουσαν παρ' αὐτῷ καὶ ἀνίκανον, ὅπως ἐκπληρώσῃ τὸ μέγα ἔργον τῆς, καὶ ἦτις καλεῖται γυνὴ καὶ μήτηρ!

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΟΡΝΗΛΙΑ ΠΡΕΒΙΖΙΔΟΥ.

ΣΤΗ ΠΟΙΗΣΙ

‘Στὴ λαμπράδα σου κλίνω τὸ γόνυ καὶ τ' ἀνθρώπου ἄς θαυμάσῃ τὸ μάτι σὲ, ποῦ δίνεις, θεὰ λατρεμένη,
‘Στὴ ψυχῇ μου νὰ αἰσθάνεται κάτι.

Σὺ μοῦ δίνεις φτερὰ χρυσομένα καὶ πετᾶ ὁ λογισμὸς μου στὰ ὕψη, σὺν σπαράζει τὸ σῶμα μου ὁ πόνος, σὺ νέα δύναμι δίνεις στὴ θλίψι. ~

‘Στὸ σκοτάδι μ' ἐσὲ τὸ φῶς βλέπω, κόσμους πλάττω, ποῦ βρίσκεται ἡ ἀλήθεια, σὺ τὸν κάθε παλμὸ μου μοῦ πέρνεις, σὺν ὁ πόνος μοῦ δέρνει. τὰ στήθεια.

Εἰς τὴν ἀπλαστὴ ἀγκάλῃ σου ἄς γέρῃ ἡ ψυχῇ π' ἀγαπᾶ καὶ θαυμάζει, σὺ φωτίζεις τοὺς κόσμους, τ' ἀστέρια, σένα τ' ἀπειρο ὀλόχαρο κράζει.

Κ' ἐγὼ πάντα ποθῶ νὰ ξανοίξω τὴν ἀχτίνα ποῦ γύρω σου λάμπει, πρὶν τὰ μάτια 'στὰ σκότῃ βυθίσω, προτοῦ γύρω 'στὰ ὀλόπικνα θάμπῃ.

Νὰ τὴν πάρῃ ἡ ψυχῇ μου 'στὰ ὕψη καὶ 'στὸν Πλάστῃ 'μπροστὰ νὰ τὴ φέρῃ, 'σὺν οἱ κόσμοι στὸ σκότος βυθίσουν καὶ 'σὺν οὐσίῃ ψηλὰ κάθε ἀστέρι.

Ἐλένη Σ. Λάμαρη.

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ

(Συνέχεια)

‘Ἡ ὑποδοχὴ ὑπῆρξεν ἐγκάρδιος. Μᾶς ἐστρωσαν τὸ γέφυμα ὑπὸ τὰ δένδρα. Μᾶς ἐκόμισαν ἀφθονίαν χαμαικεράσων καὶ δροσερῶν κερσιῶν, ὡς τὰ χεῖλη τῆς Νεράιδας τοῦ Κάστρου, γρηαῖον οἶνον, ἀλθιῆς καὶ πολυτίμου νέκταρ, καὶ διάφορα ἀναψυκτικά, βῆτερ ἢ καλὴ οἰκοδόμησινα μετὰ τῆς Λούλας κα-

τεσκεύαζε καὶ ἀπεθήκειεν. ‘Ἡ μήτηρ τῆς ἡρώιδος μας, ἡ ἀξιαγάπητος αὐτῆ οἰκοδέσποινα μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μᾶς ἐδεξιοῦτο, ὡς σωτῆρας τῆς θυγατρὸς τῆς, ἐκεῖνος δὲ ὅστις ἦτο ὁ ἦρωας τῆς ἡμέρας, ἦν ὁ Γκουίδος, τοῦ ὀποιοῦ ὁ ἠρωισμὸς καὶ τὸ θάρρος ἔσωσαν ἀληθῶς τὴν Λούλαν καὶ ἀπέλλαξαν τὸ χωρίον Χ... τοῦ βρυκολάκας.

‘Ὁ Οἰδίπους φονεύων τὴν Σφίγγα καὶ σώζων τὰς Θῆβας, ὁ Θησεύς φονεύων τὸν Μινώταυρον καὶ σώζων ἐκ φρικτοῦ θανάτου τὴν Ἀριάδην, ὁ Ἡρακλῆς φονεύων τὴν Λερναίαν Ἵδραν δὲν ἔσχον πλειοτέραν δόξαν τοῦ συντρόφου μας Γκουίδου, ὅστις ἔσωσε τὸ χωρίον ἐκ τῆς ἐπηρεῖας τοῦ στοιχειοῦ· πλὴν ὡς ἄλλος Θεσεύς ἐκινδύνευε καὶ αὐτὸς ν' ἄλωθῃ ἐκ τῶν θεληθέντων τῆς νέας Ἀριάδνης, ἦν ἔσωσε.

Κατὰ τὴν ἀξιοσημειώμενον ταύτην ἡμέραν ἐμάθομεν καὶ τὸ μυστικὸν τῶν ὑποδοχῶν τῆς νέας Λούλας.

Ἴδου πῶς.

Ἐίχομεν παρακληθῆ θερμῶς ὅπως διέλθωμεν τὴν νύκτα εἰς τὴν ἀγρονομίαν. ‘Ἡ ἡμέρα μας ὕδεν διήλθεν ἐν συμποσίῳ καὶ ἐορτῇ. Ἐχορῶσαμεν. ‘Ἡ Λούλα ἐκμυστάλισε, τὰ μικρὰ τῆς ἀδελφάκις ἀπερ' ἐλάτρευε καὶ ἐκακοσυνεθίζεν, ἀπήγγειλαν τοὺς μύθους των, οἱ κύριοι ἐπαίξαν ὄργανα, ἔπιον ἀκράτως, ἐτραγώδησαν καὶ εἶτα ὁ Γκουίδος ἔσχε μίαν νέαν φαντασιοπληξίαν.

Μᾶς ἐπρότεινε νὰ μεταβῶμεν ὄλοι ὁμοῦ τὸ ἐσπέρας εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ Κάστρου, καὶ στήσωμεν ἐκεῖ συμπόσιον καὶ χορὸν, ὅπως ἐξαλείψωμεν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν τρόμον τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου. Οἱ γονεῖς τῆς Λούλας παρεδέχθησαν τὴν πρότασιν, πλὴν ἡ φίλη μας ἔσχε διαταγμὸν τινα. ‘Ὁ τρόμος τοῦ Στοιχειοῦ τὴν ἐπλήρου ἀποδειλιάσεως καὶ πόσον ἀστέρον ἐφαίνετο τοῦτο εἰς ἡμᾶς!

‘Ὡς ἴναοῖτε, εὐκόλως κατεπέσθη αὐτὴ καὶ ἀπῆλθον φέροντες μεθ' ἡμῶν τὰ μουσικὰ ὄργανα καὶ καλὰ ὄργανα ἔδωδ' ἡμῶν καὶ ποτῶν.

‘Ἡ Σελήνη εἶχεν ὑψοθῆ λαμπροτάτη καὶ ἐφώτιζεν ἃ γιορνο τὴν πένθυμον μεγαλοπρέπειαν τῶν ἐρειπίων καὶ τῶν πέριξ βουνῶν. Οἱ νέοι ἐστρώθησαν ἐπὶ ψιάθας χμακαὶ καὶ τὰ ξσματα ἤρξαντο ἰν συνοδείᾳ τῆς μουσικῆς καὶ εἶτα ὁ χορὸς ἐστρώθη μέχρι μεσονυκτίου· καὶ ἐκεῖ ὅπου μόνον τῶν γλαυ-

κῶν τὰ πένθυμα ξσματα ἀντήχησαν, ἀντήχουν ἦδη ξσματα θαλάσσης δίδοντα τὸ τελευταῖον πληγμὰ εἰς τὴν δεισδαμιμονίαν τοῦ χωρίου.

Πρὸς στιγμὴν ἀπεμακρόνθη μετὰ τῆς Λούλας πρὸς τὰ ἐρείπια· μοὶ ἐφάνη αἰφνης ἐπι αὐτῆ κατελαμβάνετο ὑπὸ γλυκεῖας συννοίας, ὡσεὶ τὸ πνεῦμα τῆς νὰ κατελήθη ὑπὸ ἰσχυρᾶς τινος ἐντυπώσεως.

Μία ἰδέα μοὶ ἐπῆλθεν αἰφνης.— Δύνασαι, τῆ εἶπον πρὸ τοῦ πύργου ἰσταμένη, ν' ἀναρρηχθῆς ἐπὶ τοῦ τείχους τούτου, καὶ ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων βελδίζουσα, νὰ εὐρῆς τὴν ἰσοροπίαν σου;

— Πῶς; ἀπεκρίθη ἡ Λούλα, καὶ εἶνε δυνατόν νὰ ἐκτελέσῃ τις τοιαῦτα ἀκροβατήματα χωρὶς νὰ ἦται ἐπὶ τούτῳ κατηρτισμένος;

‘Ἡ ἀπόκρισις τῆς μὲ ἔπεισεν, ὅποσον ἀληθῶς ἐπίθρασκον ἔχει τὸ πνεῦμα ἐπὶ τῆς ὕλης, ὅταν τὸ σῶμα μὲν ἀδρανές, ἐν ὥρᾳ ὕπνου, ἐνῶ τὸ σῶμα ἐν ὥρᾳ ἐγρηγόρευσε, ἐπιδραῖ ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τὸ κηθιστᾶ ἀδρανές. Ἐκδόθησεν ἐπὶ πέτρας καὶ ἐστήριξε τὴν παρειὰν ἐπὶ τῆς χειρὸς, ὄνειροπόλος, ἐνῶ ὀρθῇ ἰσταμένη πληθύνον τῆς, ἠσθανόμην ἐν τῇ ψυχῇ ὅλην τὴν ἱερὰν ἐκείνην συγκίνησιν, ἦν διδὶν ὄρατα καὶ σεληνοφώτιστος νύξ ἐπὶ ἐπιβλητικῶν ἐρειπίων.

‘Ἡ ταχυπέτις φαντασία μου ἐζωντάνευεν οὕτως εἶπεν τὸ παρελθόν, καὶ ἔβλεπον αἰφνης τοὺς τοίχους ἐκείνους ἀνεγειρομένους, τὰς ἐπάλλεζις ὀχυρομένους καὶ τὰς σκιάς γενναίων ὀπλιτῶν διδούσας ζωὴν εἰς τὸ ἀναστηλούμενον φρούριον.

— Τί παράδοξον πρᾶγμα, εἶπεν αἰφνης ἡ Λούλα στρέφουσα πρὸς με τὸ πρόσωπόν τῆς. Δὲν δύναμαι νὰ ἐπανιδῶ τὸν τόπον τοῦτον ἄνευ συγκινήσεως πλέον.

— Πῶς τοῦτο; ἐρώνησα ἀπορούσα, διότι ἐγνώριζον ὅτι ἡ Λούλα ἠγνώσει εἰσέτι ὅποσον πρόσωπον διεδραμάτισεν ἐπὶ ἐκείνου τοῦ τόπου.

— Πῶς τοῦτο; εἶπεν ἡδίας. Ἴδου. Θὰ σὰς φανῇ γελοῖον πλὴν εἰς ἐμὲ κατέστη τὸ πρᾶγμα τοῦτο τὸ κέντρον ὄλων τῶν λογισμῶν μου καὶ ταραττεῖ πολὺ τὰ νεῦρα μου.

Καὶ θαρραλεωτέρα καθίσταμένη ὑπὸ τοῦ μυστηρίου τῆς νυκτὸς καὶ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, εἰς τὴν πέριξ χονταὶ αἱ νεραὶ καρδίαι νὰ ἐκμυστηρευθῶσι πρὸς ἀλλήλας τὸ φορτίον τῆς παραχώδους καρδίας των, προσέθηκον·

— Έδωπριν τῆς φήμης τοῦ στοιχειοῦ ἡρεσκόμην νὰ ἐρχομαι συχνὰ μὲ τὰ μικρά μου ἀδελφά. Μίαν ἡμέραν ἀνεγνώσκον εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὅπου εἶμαι τόρα, τὰ μικρά ἐπαιζον, ἐγὼ δὲ τὰ ἐπύροχον, ὅτε ἐγείρουσα τὸ βλέμμα, εἶδον ἐξερχομένην τῆς λόμπης γραϊάν Ἀθιγγανίδα, κυρτωμένην ὑπὸ τοῦ βάρους τῶν ἐτῶν καὶ φορτίον ζῆρων κλάδων, ὅπερ μάτην προσεπάθει νὰ ἰσορροπήσῃ ἐπὶ τῆς κυρῆς τῆς ράχως. Ὅλισθαίνον ἐκυλιέτο ἀδιακόπως χαμαὶ, αὐτὴ δὲ κατέβαλλε κόπους ὅπως τὸ ἀναλάβῃ, πότε μὲν αἰρούσα, πότε δὲ ἐνεγκαλιζομένη αὐτὸ ματαίως. Περιέφερε τὸ βλέμμα γύρω ὅπως ἴδῃ τινὰ δυνάμενον νὰ τὴν βοηθήσῃ, ὅτε τὴν εἶδον ἐγὼ καὶ τὴν ἐλυπήθην. Τὸ ὄν τοῦτο, καθ' ὅλα ὁμοίον τῶν γραϊῶν μεγαρῶν τῶν Σαββατικῶν μυστηρίων, ἰδὼν με πλησιάζουσιν, ἐμόρφασεν ἐν μείδισμα ἀποκαλύπτον χάσμα ἰωδοῦ στόματος.— Νὰ γειάσαι, κοπέλλα μου, εἰπέ μοι ἡ γραία μάγισσα, ὁ Θεὸς δὲ σοῦ δίνῃ καλῶ.

Ἄφου τῆ βοήθειά μου ἐφορτώθῃ τὸ δέμα τῶν κλάδων, οἷτινες ἀρκετὰ μοῦ αἰμάτωσαν τὰ δάκτυλα, ἡ Ἀθιγγανίς ἐυγνώμων μὲ ἐκύτταξε κατὰματα καὶ ταυνοῦσα τὸν σκελετῶδῃ βραχίονα πρὸς τὸ Κάστρον.

— Τὸ καλὸ ποῦ μ' ἔκαμες, χρυσὴ μου, ἀνοίξε τὴν τύχη σου. Γύρνα 'στὸ Κάστρο. Μίσα σ' αὐτὰ τὰ γκρεμισμάτα θ' ἄρθῃ ὁ καλὸς σου νὰ σ' εὕρῃ. Ἡ Καλομοίρα σου σὲ στέλνει τὸ ἀρχοντόπουλο ἐκεῖνο, ποῦ θὰ σὲ κάμῃ εὐτυχισμένη!

Ἐμπληκτος δὲ ὅ,τι ἤκουσα ἠθέλησα νὰ σταματήσω τὴν μέγαιραν ὅπως τὴν ἐρωτήσω, ἀλλ' αὐτὴ γελάσασα ὡς τρελλή, ἔφυγε τόσῳ γρήγορα, ὅσον δὲ ἐπίστευα τὸν θά τρέξῃ γραία σεσαθρωμένη, ὡς αὐτὴ, μὲ τοιαῦτο φορτίον ἐπὶ τῶν ὀστέων τῆς νώτου. Ἐπέστρεψα σκεπτικῆ εἰς τὴν θέσιν μου, ἐπηρεασμένη ἀφ' ὅ,τι μὲ εἶπεν ἡ γραία, καὶ ἔκτοτε τόσον εἰργάσθῃ ἡ φαντασία μου, τόσῳ τὰ νεῦρα μου ἔπαθον ἐκ τούτου, ὥστε εἰς τοῦτο ἀποδίδω τὴν νέαν ὑποτροπὴν τῶν ὑπνοβασιῶν μου. Δυστυχῶς ἔκτοτε, ἐπέλεξεν ἡ ρομαντικὴ νεάνις, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν ἀγαπητὸν μου τοῦτον τόπον, διότι ἐκυκλοφόρησαν φήμει περὶ θημιώσεως Νεράιδων, αἷτινες μ' ἐφόβισαν.

— Δὲν ἐπανήλθες! ἐφώνησα διαφωτισθεῖσα αἰφνης, καὶ ἀρπάζουσα τὸν βραχίονά τῆς ζωῆς.

Ἄ, Λούλα, Λούλα! φαίνεται ὅτι ἡ πρόρρησις τῆς γραϊῆς σφοδρῶς ἐπὶ τῆς ζωῆς φαντασίας σου ἐπενήργησε, καὶ οὐ μόνον τὴν ἡμέραν ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα δὲν ἐγκατέλειψες πλέον τὸ Στοιχειωμένο Κάστρο...

— Τί λέγετε; ἀνεφώνησεν ἡ ὥραια κέρη ἀνατιναχθεῖσα, διότι ὡς λάμπρι ἀστραπῆς, ἀφνης ἡ ἀλήθεια ἐφώτισε τὸ πνεῦμα τῆς. Τὴν νύκτα λέγετε; Μήπως εἶδω μὲ σ' ἠντήσατε ὑπνοβάτιδα τὴν χθὲς νύκτα; . . . Μήπως ἐγὼ;

Καὶ ἔψαυσε τὸ μέτωπον ἐν ἀρρήτῳ συγκινήσει, ἀνὴρ τρέμος τις ἐκλόνηε τὰ μέλη τῆς.

— Ἰδοῦ, φιλετάτη μου, ἀπειρήθην γελοῶσα καὶ δακνύουσα αὐτῇ τὸν Γκουίδο προσεγγίζοντα ἡμῖς, ἰδοῦ ποῖος δύνεται νὰ σὲ διαφωτίσῃ, διότι αὐτὸς σ' ἔωσσε...

— Ναί, ὥραια νεράιδα ἐφώνησε χαριτωπῶ; οὗτος, ἐξημένην ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐξ ἀρθάνων σπονδῶν, καὶ τὴν φαντασίαν ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ τόπου ἢ καὶ ἄλλου τινος. Ἐδῶ σὰς συνήτησα Νηροῖς μου, ὥραϊαν ὡς ἀγαλμα τῆς Κανέβα, καὶ εἶδω σὰς εἰδέχθην πίπτουσαν, ὅτε ἐπυροβόλησα ὀπως ἀνακόψω τὴν ἀελλόπεδα πορείαν σας.

Καὶ ἐγὼ ὅστις οὐδέποτε ἐφοβήθην, ἠμολογῶ ὅτι ἠσθάνθην ἀνεξήγητον ρίγος εἰς τὴν ἐμφάνισίν σας ἅμα τῇ ἐπικλήσει μου. Σίε; καταρωθῆσατε νὰ μὲ φοβίσαντε, σίε; μ' ἐνίκησατε, ὥραια Νηροῖς, ὅτε σὰς εἶδον τρέχουσαν, ὡς ὀπτασίαν φανταστικὴν ἐπὶ τῆς ἐπάλλεως τοῦ τεύχους.

Ἡ Λούλα ἀφῆκε κραυγὴν ἀρρήτου συγκινήσεως καὶ ὠχρὰ ὅλη καὶ τρέμουσα ἠτένιζε μὲ τὸ τῆς πεφοβισμένης δορκάδος διαυρὲς ὄμμα τῆς. Ἐκλίβητο καὶ ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ζητοῦσα εἰρημιά τι ὑπὸ ἀφάτου συγκινήσεως συγκλονισθεῖσα. Τί ἄρα γὰρ τὴν συνεκίει πλείοτερον, ἀγνοῶ. Ἡ προφητεία τῆς Ἀθιγγανίδος ἢ ἡ ἀποκαλύψις τοῦ Γκουίδου διαβεβαίωσαντος ὅτι αὐτὴ ἦν τὸ φέσμα τὸ κατατάραξαν τὴν ἐπαρχίαν καθ' οὗ ὄμοισαν ἀσπονδὸν καταδιώξιν;

Ἄλλ' ὁ Γκουίδος μειδιῶν ἐξέτεινε τὸν βραχίονα καὶ τὴν ὑπεστήριξε τρυφερῶς ἀπαξ' ἔτι: ὠχρὸι ἀμφοτέροι ἐκ τῆς συγκινήσεως, προσέβλεψαν ἀλλήλους μὲ τὸ ἴδιον θάμβος, μὲ τὴν ἰδίαν ψυχικὴν ταραχὴν ἢ τις ἐσάλυε τὰς καρδίας των. Ἄπειρον ἦτο τὸ βλέμμα τῶν ἐκείνο, ὅπερ ἀπεκάλυψε αὐτοῖς τὸ

βάθος τῆς ψυχῆς των . . . Τί εἶπον δὲν ἤκουσα. Εἶχον διακριτικῶς ἀπομακρυνθῆ, αἰσθανομένη ὅτι ἡ παρουσία μου ἦτο περιττὴ, ἀλλὰ τοὺς ἔβλεπον καὶ ἐσεπτόμην ὅτι ἴτω; καὶ οἱ μετὰ Χριστὸν προφήται εἶνε ἐπίσης καλοὶ προφῆται ὡς οἱ προγενέστεροι . . .

Ἄναγνώσταί, θέλετε καὶ τὸν ἐπιλογον;

Ἰδοῦ αὐτός.

Ἐνα μῆνα κατόπιν τῆς ἐξδρομῆς μας ταύτης ἐλάθομεν ἐπιστολὴν τοῦ Γκουίδου, ὅστις μὲ τὸ ἴδιον μακάριον πνεῦμα, μὰς ἀνήγγελλε τοὺς προσεχεῖς γάμους τοῦ μετὰ τῆς Νεράιδας τοῦ Κάστρου, καὶ μὰς παρεκάλει νὰ τῷ κάμωμεν τὴν τιμὴν νὰ τῷ χρησιμεύσωμεν ὡς παράνυμφοι.

Ὅλα εἰδέχθημεν μετὰ χαρῆς, ἐν παρῶν δε εἰρήσθω, εἰς κάμειαν δὲν ἐκακοράφην τὸ πρᾶγμα. Εὐχόμεν ἀρκετὸν πνεῦμα νὰ ἐνοήσωμεν ὅτι κάμει ἐξ ἡμῶν δὲν εἶχε τόσον θάρρος καὶ χαρὰ κτήρα ἵνα καὶ ἐν ὄρφῳ ὑπνοῦ ἔτι ἀναρρηχθῆθῃ, χάριν τοῦ ὄνειροπολουμένου ἀνδρός, ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων τοῦ Στοιχειωμένου Κάστρου ἀρκαβατικῶς ἄρα ἡ Λούλα ὑπερέτει βίαν ἡμῶν.

Ἄλλ' ἐάν ἐχάσαμεν ἓνα ὑποψήφιον, ἐκερδήσαμεν ἄρ' ἑτέρου μίαν φίλην ἀληθῆ, ἣν ἀκραφινῶς ἀγαπῶμεν, ἐπεκουρῆσαμεν ὅδεν ὁμορώως, τὸν γάμον τοῦ Γουίδου, ὅστις τὸν καθίστα τὸν ὀλεώτερον τῶν θνητῶν.

ΤΕΛΟΣ

Ἐγγραφορ ἐν Μακροχαρῶ τῆς Κορ'πό-λεως, τῷ 1904.

ΣΙΜΟΝΙΔΗΣ ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Ὁ ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς αἰοθάνθη δύο πράγματα νὰ τὸν ὠθῶν, τὴν κλίσι τοῦ πρὸς τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐξέτασε τὸ μέρος τῆς ἀγάπης τοῦ, ἐμέτρησε τὸ περιβάλλον τοῦ, καὶ εἶδε σ' αὐτὸ μερικὰ μικρόβια νὰ προσβάλλουν τὸ ἀνθρώπινο σῶμα καὶ ὡς τόσα φεῖδια ἀπὸ τῆ ράχῃ νὰ τρέχουν στὸν ἐγκέφαλο γιὰ νὰ μὰς χωρίσουν ἀπὸ τῆ φυλῆ μας, νὰ μὰς κάμουν ξένους ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας, ξένους

ἀπὸ τὴν πατρίδα, ἀπὸ κάθε μας πόθο ἱερῶ.

Τὰ παιδιὰ μας, ἐφώνησε ἡ φιλόφρων ἐπιστήμη ἀπὸ τὸ στόμα τῶσαν προνομιούχων ὑπάρξεων, τὰ παιδιὰ μας, καὶ ἄπλωσε προστατευτικὰ τὰ χεῖρα στὴν ἀγέννητη ἀνθρωπότητα γιὰ νὰ σταματήσῃ τὴ νόσο, τὸ δηλητήριον, τὸ ὁποῖο ὁ πατέρας δίνει γιὰ κληρονομία σ' ἐκείνους, τοὺς ὑποίους ἀφνειοὶ γιὰ νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύουν.

Τὸν Κύριον Βλαβιανὸν δὲν τὸν βλέπομε στὸ δωματίῳ τοῦ στῆν Ἀθήνα γυμνὸν στὸ τραπέζι νὰ γράφῃ στίχους ἢ κανένα διήγημα· εὐρίσκειται στὸ Παρίσι συγκεντρωμένος στὴν ἰδιουφία τοῦ, στὴν ἀγάπη τοῦ. Ἡ Ψυχιατρικὴ εἶνε ὁ κλάδος τῆς ἐπιστήμης, τὸν ὁποῖο προτιμᾷ. Τὸ ἔθνος τοῦ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τῆ συμβουλῆ τοῦ, ἀπὸ τὴν παρηγορία τοῦ, ἀπὸ τῆ θεραπεία τοῦ. Ὁ ἐκφυλισμὸς σάν ἀστραπὴ ἐτρέφε καὶ στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ δηλητηριάσῃ τὸ κάθε σῶμα καὶ νὰ κάμῃ τὸν ἄνδρα καὶ τὴ γυναῖκα νὰ θεωροῦν τὸν ἔρωτα καὶ τὸ ἐγκλημα δικαίωμά τους. Ἡ γυναῖκα, τὴν ὁποία ἀνύψωσε ὁ χριστιανισμὸς, δὲν εἶναι πλέον ἡ Μαγδαληνὴ μετανοοῦσα, ἀλλ' ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ ὁποία χωρὶς ἐντροπὴ καὶ μ' ὅλη τὴ συναίσθησι ἐξασκετὸ δικαίωμά τῆς.

Ἐἶνε δικαίωμα ὁ ἔρωρ φωνάζει ὁ Νορδάου, καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ βγαίνει ὄχι ἀπὸ ἓνα ἔκφυλο κόσμον, ἀλλὰ ἀπὸ ἓνα κόσμον ἠθικό.

Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἐκείνη οἰ-στιγμῆς παραφορῆς οἰ στιγμῆς ἀπελπισίας νομίζει ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἠθικοὶ δεσμοὶ καὶ αὐτὴ ἡ οἰκογένεια τῆς χρησιμεύουν ὡς ἐμπόδια γιὰ νὰ προχωρήσῃ, γιὰ νὰ θαυματουργήσῃ. Κεῖται πολὺ μεγάλο γυροῦσι καὶ δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ τὸ ἐκφράσῃ. Ἀπὸ εἶδῶ ἡ τόσες παραζηγήσεις, τὰ τόσα κακά. Ὁ Νορδάου δὲν ἀντιπροσωπεύει τὸν ἐκφυλισμὸν, γιὰτι δὲν εἶνε ἐκφυλος, ἀντιπροσωπεύει μόνον μίαν πολὺ κακὴ στιγμὴ τῆς ἐπιστήμης, ἀντιπροσωπεύει τὴ μεγάλην τρικυμία τοῦ αἰσθητοῦ ὠκεανοῦ, ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς ὁποίας περᾶ ἀτάραχη ἡ ἐπιστήμη γιὰ νὰ μὰς φανερώσῃ τὰ μεγάλα τῆς ἀποτελέσματα, νὰ μὰς ἀνοίξῃ νέους δρόμους, νὰ μὰς φωτίσῃ νέα μονοπάτια. Καὶ ἡ χαρὰ τῆς αὐτῆ, ἡ ὁποία εἶνε χαρὰ πρὸδου, παρεξήγεται, ὅπως παρεξήγεται ἡ θαυματουργὸς φύσις, ὅταν τὸν βλέπομε στὴν Πομπηία ἢ τῆ Μαρτυνίκα νὰ καταστρέφῃ χι-

λιάδες υπάρξεις. Μία στήν καταστροφή, μέσα στές φλόγες έκείνες υφίσκονται τὰ μόρια χιλιάδων τελειότερων υπάρξεων, υφίσκονται τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς.

Ἡ κοινωνικὴ μας ἀποσύνοσις, ἡ ἀνισορροπία καὶ ὁ ἐκφυλισμὸς τοῦ Ἑλλήνος, ἐπλούτισαν τὴν ἑλληνικὴ ἐπιστήμη ἀπὸ ἕνα κλάδο, ὁ ὅποιος εἶνε ἡ σωτηρία τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Κύριος Βλαβιανὸς εὐτυχίστατος σύζυγος καὶ γλυκύτατος πατέρας, στὴ γαλλικὴ μητρόπολι βυθισμένους ἐστὴ μελέτη εἶνε τὸ καύχημα τῶν μεγάλων καθηγητῶν του. Στὸ πανεπιστήμιον ἐκεῖνο, ὅπου ἕνας Ἑλλὴν ἀνάγκασε τὸν ἥλιο νὰ φωτίσῃ τὰ σβυσμένα μάτια, ἐκεῖ μέσα κι' αὐτὸς μὲ μίαν ἀχτίδα τοῦ διανοητικοῦ κόσμου τῶν προγόνων μας, μελετᾷ γιὰ νὰ θαυματουργήσῃ, γιὰ νὰ φωτίσῃ τὸ χάος τοῦ νοῦ.

Ὁ κάθε ἐπιστήμων, ὁ κάθε συγγραφεὺς ἔχει καὶ τοὺς χρόνους τῆς ἀραχνείας, ἔχει τὰς στιγμῆς, ποῦ κατὰ τι ἐνεργεῖται ἐντὸς του, ἡ γιὰ ν' ἀναδειχθῆ, ἡ γιὰ νὰ ἐξαφανισθῇ καθ' ὀλοκλήρῃα. Αὐτὲς τὲς στιγμῆς εἶναι ἀγνωστες γιὰ τὸν κ. Βλαβιανὸν, ὁ ὅποιος ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἐπαρουσιάσθη τέλειος ἐπιστήμων, ὡς εἶχε παρουσιάσθῃ τέλειος ἄνθρωπος καὶ ἄριστος συγγραφεὺς.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἡ δρᾶσίς του εἶχε κατὰ τι τὸ ἐκπληκτικόν, ὅχι τοῦ ἐπιστήμονος, ὁ ὅποιος θέλει ν' ἀναδείξῃ τὸν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ ἐκεῖνου, ὁ ὅποιος θέλει νὰ σώσῃ ν' ἀφαιρήσῃ μία κελία ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλο, ἕνα ἐγκλημα κρυμμένον στές πτυχῆς τῆς ψυχῆς, νὰ δυναμώσῃ, τὸ σῶμα καὶ ν' ἀδυνατίσῃ τὸ πάθος νὰ εἰσχωρήσῃ στ' ἀπόκρυφα τῆς ψυχῆς καὶ ν' ἀραιώσῃ, ἡ νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ πλούτη μιᾶς ἀστούργης κληρονομίας, ἡ ὑποκ' ἐδόθη, ἡ μιᾶς ἄλλης, ἡ ὅποια πρέπει νὰ δοθῆ.

(Ἔπεται συνέχεια)

Στέφανος Μαρτζώκης.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ

—ΘΩΘ—

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. ἀριθ.)

II

Ἡδὴ τοῦ πλήθους ἡ βοή ἤκούετο μακρόθεν. Ἐπλησιάζομεν πρὸς τὴν πλατείαν. Οἱ ἐξώσταί καὶ τὰ παράθυρα τῶν πέριξ οἰκιῶν ἔβρισαν ἐκ τοῦ

γυναικείου κόσμου. Ὁ λαὸς τῶν συνοικιῶν εἶχεν ἑνωρὶς καταλάβει πᾶσαν ἐξέχουσαν ὀπωσθήποτε θέσιν, κύματα δὲ μεγάλα λαοῦ ἔβαινον κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις. Ἐν μέσῳ τοῦ καταχθονίου ἐκείνου θορύβου ἀντήχει καὶ κατὰ διαλείμματα φωνὴ τις μουσικοῦ ἐγχωρίου ὄργάνου ἡ ὁ ἦχος τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς παιανίζουσης ἐκεῖ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ φυλακείου. Διαγκωνιζόμενοι πρὸς τὸ πλῆθος καὶ ἀνὰ πᾶν βῆμα προσκόπτοντες, μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθημεν νὰ τοποθετηθῶμεν εἰς τινα γωνίαν. Ὁ πρὸ ὄλγων ἐτῶν εἰσπαθεὶς καὶ παρ' ἡμῖν χαρτοπόλεμος πεισματωδῶς διεξήγετο, ἡ παρέλασις τῶν προσωποδοφῶν εἶχεν ἀρχίσει, ἀπὸ τὸ μέρος δὲ ἀπὸ τοῦ ὀλοίου ἱστάμεθα ἔβλεπέ τις κάτω εἰς μεγάλῃν ἔκτασιν πρόσωπα ἀνωμάλως προέχοντα, στόματα σφραδωνίως μορφαζόντα καὶ μορφαῖς φαιδρυνόμενα. Ἐπὶ ἀγοραίου κάρρου φόρδην μύθδην ἐστειβάζοντο μετμημισμένοι χονδροειδῶς ἀπεικονίζοντες ἄθροισμα χειροτεχνῶν. Ἐπὶ κεφαλῆς δὲ αὐτῶν, εἰς φέρων τεράστιον πῖλον καὶ τὸ πρόσωπον ἔχων βεθραμμένον διὰ μαύρου καὶ κίτρινου χρώματος, ὠδήγει διὰ μέσου τοῦ πλήθους τὸν ἐπιτοημένον ἴππον. Ἀφ' ἑνὸς δὲ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ ἦνια ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ πλήθους ἡλιθιον βλέμμα, ψάλλον συγχρόνως εἰς γνωστὸν δημοτικὸν ἦχον τὸ δίστιχον

Τὴ μὲ τηρᾷς, τί μὲ τηρᾷς;
δὲν εἶμαι μῆλον τὰ μὲ φῆς.

Γέλωτες καὶ καγχασμοὶ τοῦ πλήθους διεδέχοντο τὴν μονότονον ταύτην στροφὴν. Περαιτέρω κομποὶ φουστανελοφόροι ἐξετέλουν μετὰ πολλῆς χάριτος ἐγχωρίου ἐθνικοῦ χοροῦ τῆ συνοδία καταλλήλων ὄργάνων. Ἡ θεὰ αὐτῶν διεγείρει τὴν ἐντύπωσιν τοῦ λαοῦ καὶ ἀποσπᾷ λέξεις ἐπιδοκιμασίας καὶ θαυμασμοῦ. Ἴδου μετὰ ταῦτα ἀκάτιον πλήρες προσωποδοφῶν φερόντων στολὰς ἀρχαϊκᾶς καὶ ὀδηγούμενον ὑπὸ κωπηλάτου καταλευκῆ καὶ γεγηρακός. Εἶνε ὁ Χάρων καὶ τὸ πλῆρωμά του. Οἱ λογιώτατοι τοῦ γυμνασίου παριστάων ἐνταῦθα τοὺς νεκρικοὺς διαλόγους τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ ἀκούεται μακρόθεν μετὰ στόμφου ρητορικοῦ ἀπαγγελλόμενος ὁ χαριστέος διάλογος.— Ἀπόδος, ὦ κατάρτε τὰ ποσῆμα.— Βῶα εἰ τοῦτο σοὶ ἦδιον, ὦ Χάρων.— Ἀπόδος φημί ἀνθ' ὧν σε διεπορθμεύσάμην.— Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ

τοῦ μὴ ἔχοντος.— Ἐστὶ δὲ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; — Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις οὐκ οἶδα, ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω. — Καὶ μὴν ἀγῶ σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὦ μισερέ, ἦν μὴ ἀποδώς.— Κίχῳ τὸ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον κτλ. Συγκέντρωσις μεγάλη λαοῦ εἶχε γέινει περὶ τινα ὄμιλον εὐθύμως χορευόντων. Ἄνδρες ἐκ τῶν ἐργατικῶν ἰδίως τάξεων στρατολογούμενοι ἐγόρευον τοὺς κυκλικοὺς ὑπὸ τὸν ἦχον ἁσμάτων, ἅτινα αὐτοὶ ἐψάλλον. Τὰ ἄσματα ταῦτα δὲν ἦσαν ἐκ τῶν συνήθων δημοτικῶν ἁσμάτων χοροῦ, ἀλλὰ ποίησις αὐτοσχέδιος εἰς διστικά κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον ἐπιτυχῆ, πάντοτε ὁμως ἀσυγκρίτως ἀνώτερα πολλῶν ἐξαμβλωματικῶν στιχομυθικῶν δοκιμῶν, ἅτινα ἡ τερατομυθία μαλλιερικὴ φαντασία δημοσιεῖ εἰς τὰ ἡμεροῦσια περιοδικὰ ὄργανά της. Ἐξιστόρησις τρόπων τινῶν, ἀλλ' ὀμαλῆ καὶ ρέουσα καὶ ὑπὸ μορφήν ἀστεϊῶν τῶν ἐν τῇ πόλει μας κυριωτέρων γεγονότων κατὰ τὸ διαρρέσαν ἔτος, ἐξ ἧς δὲν ἔλειπον οὔτε τοῦ εὐφροῦς σκώμματος ἡ δηκτικότης, οὔτε τῆς ἀπλότητος ἡ χάρις, οὔτε τῆς ὀρθῆς παρατηρητικότητος ἡ ἐξυδερκεία. Οἱ δημοῖοι οὗτοι χοροὶ, οὗς ἡ φαιδρὰ καὶ φιλοπαίγιμον τοῦ λαοῦ φαντασία ἐδημιούργει ἐκάστοτε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀποκρεῶν ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων, καὶ αἵτινες διετηροῦντο μέχρι πρὸ ὄλγων ἐτῶν ὅποτε ἀγνωστον διὰ πόλιν αἰτίαν κατηργήθησαν, ἀπέτελουν ἀληθῆ τοῦ λαοῦ ἀπόλαυσιν παρατινόμενοι ἐνίοτε μέχρι βαθείας νυκτός. Πάντοτε ἡ κατὰ τὰς ἀποκρεῶν κίνησις καὶ ζωηρότης ἐν τοῖς ὁδοῖς, αἱ ποικιλίαι μεταμφιέσεις, οἱ πλανόδιοι προσωποδοφοὶ χορευταί, ἡ συρροὴ τοῦ ὄσμου εἰς τὴν πλατείαν τῶν μνημάτων, αἱ ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς ἐσπεριναὶ διασχύσεις καὶ διασκευάσεις, αἱ ἀνὰ τὰς συνοικίας πυρᾶι, οἱ δημῶδες ἦχοι, ἐπινεργοῦσι μεγάλως ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου καὶ ἐμβάλλουσιν αὐτὴν εἰς κατὰστασιν γλυκείας μελαγχολίας καὶ ρεμβασμῶν.

(Ἔπεται συνέχεια)

I. Χαρισιάθης.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Τώρα ποῦ λάμπουν τὰ δαυλόξυλα καὶ ποῦ λαλοῦν ἐξω τὰ ὀρνίθια, ἔλα καὶ πρὸς μου ἕνα μικροῦτσικο ἀπ' τὰ μικρά σου παραμύθια.

— Ἦταν τοῦ πύργου τὰ παράθυρα χρόνια καὶ χρόνια κλειδωμένα καὶ μέσα ἐκλειούσαν τὴν Ἀπειρανθη, τὴν ἡλιοπροσώπην παρθένα.

Γύρω ἀπ' τὸν πύργο δένδρα ὀλόπυκνα μὲ τὰ κλαδιά, ποῦ ἐξεπετούσαν, ὅσου νυχτομπατῆ τὰ φιλήματα, κάθε παράθυρο ἔχτυποῦσαν.

Ὁ Ρήγας ἔλειπεν ἀξέννοιαστος μὲ τὸ ἄλογόν του, ἔς τὸ κυνήγι, ὅταν ἡ κόρη του ἕνα ἀπόβροδο μ' ἕνα ἀντικλεῖδι κρυφαινοῖται.

Χρόνια τὰ μάτια της δὲν εἶδανε τέτοια ὀμορφιά ὅσταν πύργο κάτω χρόνια τὰ χέρια της δὲν χάιδεψαν ἄνθος ἀγνὸ καὶ μυρωδάτο.

Κι' ὅταν ἐξάφνου πέρα ἀντίκρουσε ἔς τὴ ρεμματιά τὴν ἀνθισμένη τὸ ἀνειρεμμένο της βοσκόπουλο νὰ τὴν κυτᾶ καὶ νὰ διαβαίην,

καὶ νὰ διαβαίην δρόμο ἀγύριστο... κρεμῆ τὰ δόλωμαυρα μαλλιά της, νὰ γίνουν σκάλας καὶ σκαλώματα, ν' ἀνέβῃ ὁ δάδατος διαβάτης.

Μὰ ἐκεῖνος φεύγει τὸν ἀγύριστο κι' οὔτε τὸ δρόμο του θυμάται, καὶ ἡ δόλια κόρη μὲ παράπονο ὅσο παραθύρι ἀποκοιμάται.

Μὰ νὰ ὀὲ λίγο καὶ ὁ πατέρας της ὅσο χρυσοσέλωτό του ἀπὶ κι' ὅταν τὴν εἶδε ποῦ κοιμώτανε κι' ὀρθανοιγμένο τὸ παλάτι,

Μὲ μιᾶς πηδᾶ ἀπὸ τὸ ἄτι του καὶ ξεσπαθώνει ὁ μαῦρος σκύλος καὶ τὴν ἀρπάζει ἀπ' ταῖς πλεξίδες της καὶ τὴν κρεμνίζει ἀπὸ τὸ ψῆλος...

Ὅμως... γιὰ τὴ χλωμὴ τὴν ὄψη σου κρύβεις ὅσα δόλια μου τὰ στήθη; — Πᾶψέ το πειὰ κι' εἶνε μεσάνυχτα φοβοῦμαι αὐτὸ τὸ παραθύρι.

Στυλ. Σπεράντζας.

‘Αγαπητόν μου, χρυσό μου. ‘Ο βίναυσος ὁ ἀγροίκος !

Τὰ πρῶτα ἐπίθετα διὰ τὸ ζῆλον τὰ δεύτερα δι’ ἐμέ.

Τὸ ζῆλον δὲν ἐπανήλθεν ἀλλὰ μετὰ τινα καιρὸν ἢ θυρωρὸς ἀναβαίνει μυστηριωδῶς εἰς ἐμέ καὶ χωρὶς πρόλογον :

— Κύριε Ἀωνιέ, προτιμῶ νὰ σὰς εἰδοποιήσω ἀμέσως, θὰ παραπονεθοῦν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην.

— Ποῖοι λοιπόν ;

— Οἱ ἐνοικιασταὶ τοῦ τετάρτου.

— Ἐξ αἰτίας τοῦ κυνὸς των ;

— ‘Ω ! ὄχι. Παρήλαθε καιρὸς ἀφ’ οὗτου δὲν ὀμιλοῦν δι’ αὐτό, διότι σὰς βεβαίω εἶναι ἄνθρωποι πολὺ γλυκοὶ, πολὺ συμπαιθεῖς. Θὰ ἐβλέπατε ἐάν τοὺς ἐγνωρίζετε . . .

— Προτιμῶ νὰ μὴ τοὺς γνωρίζω. Λοιπὸν τί ἔχουν ἀκόμη ;

— Τὰ ζῆνη σας . . .

— Τὰ ζῆνη μου ;

— Φαίνεται ὅτι ὅταν τὰ ποτίζετε . . .

— Ἐνωσῶ. Κάμουν . . . ὅπως ὁ κύων των εἰς τὸν τάπητά μου.

— Αὐτὸ εἶναι.

— Ἀλλά, εἶπον, μήπως παραπονοῦμαι διὰ τὸν κύνα των ἐγὼ ;

— ‘Οχι, ἀλλὰ τὸν εἰδιωθώσατε ὥρατα.

— ‘Ε ! λοιπόν, ἄς κάμουν τὸ ἴδιον εἰς τὰ ζῆνη μου.

— Ἴδωμεν κύριε Ἀωνιέ, ὀμιλήσατε σοβαρῶς. Γνωρίζετε κάλλιστα ὅτι δὲν εἶναι τὸ ἴδιον πρῆγμα.

— Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον γνωρίζω, εἶπον παροργισθεὶς, εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶναι ἀνυπόφοροι. ‘Ας ἀναφερθῶσιν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην.

Θὰ ὀμιλήσω καὶ ἐγὼ. Θὰ τῷ εἴπω νὰ παρρησιάζω εἰς τὴν συναίλιαν, θὰ τῷ δείξω τὸν τάπητά μου κηλιδωμένον ἀπὸ τὸ βδέλυγρον ζῆλον των: θὰ τῷ δείξω τὸν παλιὸν τάπητα, τὸν ὅποιον ἔβαλαν ἐμπροσθεν τῆς θύρας των. Καλύπτει ἀκριβῶς τὰ τρία τέταρτα τοῦ διαδρόμου ὁ κακοροϊκὸς αὐτὸς τάπητας καὶ εἶναι δύο τρεῖς φορὰ ὅπου παρ’ ὀλίγον νὰ πέσω. Καὶ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι παραπονοῦνται. Ἀλλὰ πόθεν ἔρχονται, αὐτοὶ οἱ κα-

κοί, οἱ δύστροποι ἄνθρωποι, αὐτοὶ οἱ διαβολογέιτονες. ‘Ω ! μὲ εὐράκουν ἀνυπόφοροι ; Λοιπὸν, κυρία, ὄχι ἀργότερον ἀπὸ αὐρίον, θὰ τοὺς δείξω τί ἐστὶ γείτων ἀνυπόφορος.

Καὶ μόλις μοι ἔκαμε κίνημα διὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ :

— ‘Ω ! μὴ φοβεῖσθε ! Δὲν θὰ χορεύσω τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας· δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσω νὰ κοιμηθοῦν. Δὲν θὰ ἔχω κύνα διὰ νὰ τοὺς ἀποδώσω τὰ τοῦ ἰδιοκτοῦ των. Ἀλλὰ σὰς βεβαίω ὅτι θὰ τοὺς κάμω νὰ πληρώσωσιν ἀκριβὰ τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὴν μουσικὴν των.

Καὶ τότε, ἔχουν ἰδεῖν διαβολικὴν, ἢ μᾶλλον ἠθοάνθη ἐν ἐμοὶ ἀνυπερβλημένην, παλαιὰν μοχηρὰν ἐφεύρεσιν φοιτητοῦ.

Ἐἶχον, ἀκριβῶς ὑπερῶς τῆς αἰθούσης των, ἕν ἐκκρεμὸς ὠρολόγιον κροῦδὸν τὰς ὥρας καὶ τὰς ἡμισείας. Ἐκλέγω ἀπὸ τὰ ξύλα μου δώδεκα πελώρια, τὰ θέτω ἐπὶ τινος ἐπίπλου, ἐν ἀστάτῳ ἰσοροπίῳ, συνδέσας αὐτὰ μετὰ τοῦ ἐκκρεμοῦς. Τοιοῦτοτρόπως, ἐκάστην φορὰν καθ’ ἣν ἐκεῖνο ἔκρουε τὰς ἡμισείας ὥρας, μποῦμ, ἕν ξύλον ἐπιπτε ἐπὶ τοῦ διαπέδου μὲ τρομερὸν θόρυβον ὡς βολὴ κανονίου.

‘Ολας τὰς ἡμέρας λοιπόν, τὴν πρωτὰν διώρθουν τὰ δώδεκα τεμάχια τοῦ τυροβολικοῦ μου, καὶ μετέβαινον νὰ ἐργασθῶ εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Οἱ δυστυχεῖς γείτονές μου εἶχον δι’ ἐξ ὥρας κανονιστοῦσιν, ἐξ ὥρας βροντῶδεις, ἐξ ὥρας βρασάνου.

Φυσικῶς δὲν ἐπέστρεφον ἢ ὅτε καὶ ἡ τελευταία τυμπανοκρουσία εἶχε παύσει. Ἀλλ’ ὅλα ἔχουν τὸ τέλος των. Μίαν πρωτὰν, εἶχον ἤδη διαθίσει τὰ δώδεκα τεμάχια μου, καὶ ἔθεσα ἐπὶ τινος ἐπίπλου, πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου σημειώσας τινὰς, τὰς ὅποιας θὰ ἐλάμβανον μετ’ ἐμοῦ.

Αἰφνης ἰσχυρὸν ρέυμα ἀέρος κινεῖ τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν μεγάλων δένδρων· συρρίζει ἐντὸς τοῦ φυλλώματος, κινεῖ τὰς ὀφθαλμοὺς τῶν παραθύρων, εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ παρασύρει ἐξω τὰ πολυτέματά μου φύλλα.

‘Ωμνησα πάραυτα διὰ νὰ τὰ ἀρπάσω, ἀλλὰ ἀργὰ πλέον, τὰ βλέπω πίπτοντα πῶς ; . . . Ἀλλοίμονον ! ἐπὶ τοῦ ἐξώστου των τρομερῶν γειτόνων μου.

Καὶ ἴσαν σημειώσεις πολῦτιμοι, αἵτινες μοι ἐστοχίοναν ἐργασίαν ὀλοκλήρων ἐβδομάδων !

Τί νὰ κάμω ; νὰ τὰ ζητήσω διὰ τῆς θυρωροῦ ; Δὲν τολμῶ. Ἐπειτα, μελονότι δὲν γνωρίζω τοὺς γείτονάς μου, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ μὲ μισοῦν ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ θὰ προτιμῶν τὴν μοχηρὰν ἠθὸν τοῦ νὰ ρίψωσιν ἀπλῶς εἰς τὸν δρόμον τὰ ὑπὸ τοῦ ἔχθρου των ζητηθέντα χαρτία.

Ἀλλ’ ὑπὸ ἄλλην ἐποψὴν ἐάν δὲν τοὺς γνωρίζω, πρέπει νὰ μὴ μὲ γνωρίζουν καὶ ἐκεῖνοι. Θὰ ὑπάγω λοιπόν ! Καὶ ὀπλιζόμενος διὰ θάρρους ἐγκαταλείπω ἐκεῖ τὴν κανονιστοχίαν μου καὶ ἐνδεδυμένος ὡς ἄνθρωπος, ὅστις ἔρχεται ἐξώθεν, καταβαίνω εἰς τοῦ ἐχθροῦ.

Κτυπῶ. Εἰσάγουν τὸν πρωτὸν τοῦτον ἐπισκέπτην, ἀγνώριστον εἰς ὅλους, ἐκτὸς τοῦ μικροῦ κυνὸς, ὅστις φεύγει περίφοβος ἐπὶ τῆς θύρας τῆς ἐκδοῦ καὶ ἐκείνου ὅστις τὴν κρατεῖ. Πάραυτα βλέπω ἐρχόμενον πρὸς με, εἰς τὴν αἴθουσαν ὄχι ἕνα ζῆρον, στρυμνόν, δύστροπον κύριον, ὅπως ἐπερίμενα, ἀλλ’ ἕνα εὐρωστον ἀγαθὸν ἄνδρα, εἰσοδηματίαν, εὐθυμὸν καὶ προσηγῆ, ὅστις δικαιολογεῖται μετὰ χάριτος διότι μὲ δέχεται μὲ ἐμβάδας καὶ κοιτώνητην.

Ἀφ’ οὗ τῷ ἀπηθύνα ἐκ μέρους μου μερικὰς προεσπαγωγικὰς δικαιολογήσεις :

— Κύριε, τῷ εἶπον, κατοικῶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου, ἐκεῖ κάτω, ἴδετε.

Καὶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῷ δεικνύω ἀορίστως μίαν οἰκίαν.

— Ἦλθον διὰ νὰ σὰς παρακαλέσω, νὰ μοι κάμητε τὴν χάριν νὰ μοι δώσητε μερικὰ φύλλα τὰ ὅποια μοι ἤσπασεν ὁ ἀνεμὸς καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὸν ἐξώστην σας.

— Εἶμαι εἰς τὴν διαθεσὴν σας κύριε, εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος μὲ καλοκάγαθον μειδίαμα.

Ἐπειτα, ἀφοῦ ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

— Εἶναι εἰς τὸ παράθυρον τῆς Μαργαρίτας, εἶπε.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ἤκουσα εἰς τὸ παραπλευρὸς δωμάτιον, φωνὴν ζωηράν, κρυσταλλώδη, φωνὴν αἰδοῦ λίαν περιποιημένην ἣτις ἔφαλλε τὸ ἔσσημα τῆς Κάρμεν.

‘Ο ἔρωσ εἶναι τέκνον τοῦ βοεμοῦ.

‘Ω ! ἐάν ἔφαλλε πάντοτε οὕτω !

Ἦκουον ἐν ἐκστάσει χωρὶς νὰ τολμήσω νὰ ἐξακολουθήσω τὴν συνδιάλεξιν. Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος κολακευόμενος ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ σιωπηλοῦ θαυμασμοῦ μου, μὲ παρετήρει μειδιῶν καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν.

Ἄλλ’ ἡ φωνὴ ἐνισχύθη, καὶ ἐπλησίασε· καὶ μετὰ τοῦ τελευταίου στίχου εἰσῆλθεν ἀποτόμως, ἡ ἀξιεραστοτέρα ὄλων των, μελαχροινῶν, ὅσας εἶχον ἰδεῖ ποτέ. Δὲν ἐβάδιζεν, ἐπήδησεν, δὲν ἔφαλλεν, μελάδει.

‘Ο πατήρ της τῇ ἐξήγησεν ἀμέσως τὴν αἰτησίαν μου, καὶ ἐκείνη ἐξῆλθεν ἀμέσως μὲ μειδίαμα τόσον χαρὶεν, τόσον γλυκῶ, ὥστε τὸ ἠθάνθη ἐισθῶν μέχρι τοῦ βάρους τῆς καρδίας μου.

Ἦρχισα νὰ χάνω τὸ λογικόν μου. Εἶχον λησμονήσει ὅλα, καὶ τὰς πολυτίμους σημειώσεις μου καὶ τὸν παρελθόντα θυμὸν μου. Θὰ εἶδον τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ δυνθῆ νὰ ἐξαγοράσω ὅλας τὰς κακίας μου. Δὲν ὑπῆρχε πλέον παρὰ εἰς κακὸς γείτων, ἤμην ἐγὼ, ἐγὼ μόνος, ὅστις δὲν ἐγνωρίζον νὰ θαυμάζω τὴν ἀργυρόσηρον καὶ κρυσταλλώδη ταύτην φωνήν.

Ἦναγκάσθη νὰ κρατηθῶ ἀπὸ τοῦ νὰ κράζω :

— Δεισπονίεις, τραγωδεῖτε, τραγωδεῖτε πάντοτε ! Κάμνετε γυνάσματα, κάμνετε Α . . . α . . . α . . . Κάμνετε ἀπὸ τὴν ἐβδόμην τῆς πρωίας μέχρι τῆς ἔκτης τῆς ἐσπέρας, καὶ ἐάν θέλετε ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἕκτην τῆς ἐσπέρας μέχρι τῆς ἐβδόμης τῆς πρωίας, καὶ πᾶν ὅτι θέλετε, καὶ ὅσον θέλετε ! Βύτυχος συνεκρατήθη καὶ ἐνῶ τῷ ὑψαρίστου ἐυγενῶς :

— Τί τὰ θέλετε, κύριε, εἶπεν ! Εἶναι τὸ ἐλάχιστον τῶν πραγμάτων.

Εἶθε γείτων μὲ εἶπατε. Δυνατὰ τις εὐκόλως νὰ κάμη τόσφ παραμικρὰν ὑποχρέωσιν εἰς ἕνα γείτονα. Ἐάν ὅλοι ἐνόουν ὡς ὑμεῖς τὰ χρέη των καλῶν γειτόνων.

Καὶ ὕψως τοὺς ὤμους δι’ ὕψους τοσούτου περιλίπου, ὥστε συνεχινήθη.

— Δὲν ἔχει οὕτω ; προσέθηκεν ἀπατεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, μίαν παχέαν κυρίαν, ἣτις εἰσῆρχετο τὴν στιγμὴν ταύτην.

Πάραυτα ἡ ἀγαθὴ κυρία ἔδωκε διδοῦν εἰς τὴν ἀδελμὸν τῆς :

— "Ω! μάλιστα υποφέρομεν πολύ από μίαν γειτνίαση... Έκει επάνω, είπεν. Βίναι άλλη θής δυστυχία να ήναι τις κακός ως ο κύριος ούτος.

— Μολταυτά δέν τῆ ἐκάμαμεν τίποτε.

— "Όλα ταῦτα προέχονται διότι δέν δύναται νά ἀκούη τήν θυγατέρα μας ψάλλουσαν.

— Καί τήν ἤκούσατε, κύριε!

Ἐπωφελήθη τῆς προσκλήσεως διὰ νά κάμω ἐνθουσιώδη ἔπαινον τοῦ ἔργου καί τῆς φωνῆς τῆς δεσποινίδος. Ἐδοκίμαζον ἄλλως τε ἀκράτητον ἐπιθυμίαν νά ἐξαγοράσω τοὺς πρώτους θυμούς μου, νά διώξω τὸ παρελθόν, νά ἐδικηθῶ τὸν ἑαυτόν μου καί τὰς ἰδίας μου κακίας. Ἐπεσώρευον μετὰ θερμῆς καί φρενιτικῆς, τρελλοῦς, ὑπερβολικοῦς ἔπαιτους: καί ἐτελείεσα εἰς ἀναθεματισμὸν ἐναντίον τῶν κακῶν γειτόνων, τῶν δειστροφίμων, οἵτινες εἶναι ἡ μάστιξ τῶν φιλησῶν ἀνθρώπων, καί πρὸ πάντων ἐναντίον τοῦ κυρίου Λωονιέ, τοῦ χονδρεϊδοῦς τούτου ὑποκειμένου, τοῦ βαναύσου, τοῦ εὐήθους, ὅστις δέν ἐγνώριζε νά ἐκτιμῆσῃ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν καί τὸ μουσικὸν τέκνον τῆς δεσποινίδος.

Ἐ ἀγαθὸς κύριος, ἐφαιδρύνετο ἐξ εὐχαριστήσεως ἀκούων με οὕτως ἀναλαμβάνοντα τὴν ὑπεράσπισίν του.

Τὴν στιγμήν ταύτην, ἡ δεσποινὶς εἰσῆλθε καί μοι ἀπέδωκεν τὰ πολυτίμα φύλλα. Ἦμην ἐν τοσοῦτῳ ἐκστατικῆ θαυμασμοῦ, ὥστε δέν εἶδον ἢ τὴν χεῖρά, ἢ τίς τὰς ἔτεινε καί τὰ μειδιῶντα χεῖλη, ἅτινα ἐπιθροῦζον λέξεις τινάς.

Ἐδραστηθεῖς, ἐπειδὴ εἶδε τὴν θυγατέρα του τόσο ἐψηλὰ ἐκτιμηθεῖσαν ὡς ἀγαθὸς κύριος, τὴν ὑπεχρῶται νά ἐπαναλάβῃ ἐνώπιόν του τὸν ἦχον τῆς Κάρμεν.

Ἐδέχθη χαριέστατα καί ἤρχισεν:

Ἐ ἔρωσ εἶναι πτηνὸν ἄγριον,
τὸ ὅποιον οὐδεὶς δύναται νά ἐξημερώσῃ...
Δέν εἶχε τελειώσῃ ἀκόμη τὸν δεῦτερον στίχον, ὅτε, ὑπερένω τῶν κεφαλῶν μας, αἰφνης: Ἦπούμ! τρομερὸν κτύπημα μᾶς ἔκαμε νά ἀναπηδήσωμεν ἄλλοι, καί ἐμὲ τὸν ἴδιον περισσότερον τῶν ἄλλων.

Τὸ ἔσμα σταματῆς εἰς τὰ χεῖλη τῆς αἰδοῦς, ἢ τις, συγκεκλιμένη ὑπεχρῶθη νά καθίσῃ, παρ' ὄλιγον λιποθυμοῦσα.

Ἦ μήτηρ τῆς τὴν παρέσυρεν ἐξω τῆς αἰθοῦ-

σης, ἐνῶ ὁ ἀγαθὸς κύριος, δι' ὄρους βαθέως τεθλιμμένου.

— Βλέπετε, κύριε, εἶπεν, ὁ καννίβαλος ἐκεῖ ἐπάνω τί μᾶς κάμνει.

Ἦτο τὸ πυροβολικὸν μου, τὸ ὅποιον εἶχε ῥίψει τὴν πρώτην βολήν! Δέν ἀντέχω πλέον!

— Ἰδομεν, κύριε, προσέθετον, ὀνομάζεται κύριος Λωονιέ, εἶπατε;

— Μάλιστα, τὸν γνωρίζετε;

— "Ω! ὄχι, ὄχι, σὰς ὀρκίζομαι. Ἀλλὰ γνωρίζω τινὰ ὅστις εἶναι φίλος ἐνὸς κυρίου Λωονιέ. Ἦσως εἶναι αὐτός. Ἐπιτρέψατέ μοι νά ἀποσυρθῶ θὰ ὑπάγω εἰς τὸν κύριον τούτον ὑπὸ οἰανδήποτε πρόσκαιρον καί ἐάν δυνηθῶ νά σὰς φανῶ χρήσιμος...

— "Ω κύριε μοι κάμνετε μεγάλην χάριν.

Εἰσῆλθον ταχέως εἰς τὸ διαμέρισμά μου ἀφώπλισα τὴν κανονιστοῦν μου καί ἔκτοτε ἤμην ὁ ἡσυχώτερος τῶν γειτόνων.

Μετὰ τινα καιρὸν εἶχον τὴν αἰθάδιαν νά τοὺς ἐπισκερθῶ καί πάλιν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ νά κάμω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρὰ τῶ κ. Λωονιέ ἀποπέρας μου μ' ἐδέχθησαν ὡς σωτήρα.

Μετέβην εἰς τὴν ἐξοχὴν, κατάρθουσα νά εἰρωφίλον τινα, ὅστις μὲ παρουσίασε γενικῶς ὑπὸ ξένον ὄνομα.

Ἐταν κατεπίσθην καί ἐβεβαιώθην, ὅτι συνηχωρήθην, ἀπεκαλύφθην καί ἐδικαιολογήθην ταπεινῶς.

— Ἰδοὺ τί ἐστὶ νά μὴ ἦναι τις γνωστός! ἀνέκραξεν ὁ ἀγαθὸς κύριος.

Καί, σήμερον παρήτησα τὸ διαμέρισμά μου, διότι λαμβάνω τὴν τιμὴν νά σὰς ἀναγγεῖλω τὸν προσεχῆ γάμον μου μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαργαρίτας, τῆς ἀηδόνος τοῦ τετάρτου πατώματος. (Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Μαρίνα Ἡλιοπούλου.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

ΦΥΛΛΙΣ

Τραγωδία Paul Souchon

Εἶναι λίαν διδακτικὸν δι' ἡμᾶς καί παρήγορον ὅτι καί ἐκ τῶν ξένων ποιητῶν καί συγγραφέων πολλοὶ ἀνατρέχουσι πολλάκις εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἀρχαιότητα καί ἐκ ταύτης ἀρθούονται θέματα πρὸς δραματοποίησιν ἢ μυθιστοριογραφίαν.

Δέν εἶναι δὲ ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν οἱ ἔξωνοί μᾶς διδούσι τὸ παράδειγμα τῆς ἐκτιμήσεως πρὸς τὴν κλασικὴν ἡμῶν ἀρχαιότητα, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καί πρὸς ὅσα ἐκ τῆς νέας ἡμῶν φιλολογίας ἄξια λόγου ἔργα ἠδυνήθησαν νά φθάσωσι μέχρις αὐτῶν. Πρὸ ἑπταετίας περίπου παρεστάθη ἐν Παρισίοις ἡ Γαλιτεία τοῦ ἐμινησίου ποιητοῦ Σ. Βασιλειάδου, ἐμποιήσασα μέγαν ὄρυλλον εἰς τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους, ὃν ἤγειρε τὸν ἐνθουσιασμὸν, ἐγράφη δὲ τότε περὶ τοῦ ἔργου σοβαρὰ καί πολυσέλιδος κριτικὴ μελέτη ὑπὸ τοῦ κ. Jules Lemaitre, ὅστις ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, ἀσθένειαν τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου καί ὅστις ἔκρινε τὸ ἔργον ἀντάξιον καί αὐτοῦ τοῦ Σοφοκλέους.

Οὐχ' ἦτον ἡμεῖς ἐξακολουθοῦμεν ἐμμένοντες ἐν τῇ ἄφρονι ἡμῶν ξηνομανίᾳ, καί μεταφέροντες μὲν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ἔργου ἀκατάλληλα πάντη διὰ τὸ ἡμέτερον θέατρον καί κοινωτικὸν περιβάλλον, ἐπομένως δὲ ἠθικῶς ἐπιζήμια εἰς τὴν νεολαίαν μας, περιφρονούντες δὲ ὡς ἀπρηχαιωμένην καί ἀνοῦσον τὴν κλασικὴν ἀρχαιότητα καί τὸ ἱστορικὸν δράμα, ὃν τὸ κάλλος οὐδέποτε ἐμελετήσαμεν. Ὡς εἰ δὲ μὴ ἦρκει τοῦτο, καί ἡμισόκαλος αἵρεσις τῶν κλεινῶν μαλλιαρῶν μᾶς ἀφώρισε καί ἀπεσκοράκισε πρὸ πολλοῦ ἐκ τῶν σοφῶν δέλτων τῆς καί Βασιλειάδην καί Γαλιτείαν καί ἀρχαῖον θέατρον.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐ τοῦ παρόντος, ἤδη δὲ ἐπανέβλωμεν εἰς τὸ θέμα.

Ἐσχάτως ἀνεβιβάθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Παρισίοις θεάτρου Bouffes Parisiens ἡ Φυλλίς, τραγωδία πεντάπρακτος ἐλληνικῆς ὑποθέσεως τοῦ κ. Paul Souchon. Ὁ συγγραφεὺς ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ ἔργου του, ἐν τῷ ὀλίῳ ἀναπτύσσει τὰς περὶ δραματικῆς ποιητικῆς ὀρθοτάτας γνώμας του, ὑπεραπολογεῖται

τῆς τραγωδίας, ἣν ἀποκαλεῖ νεωτέραν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὀηλ. ὑπὸ τύπον ἀρχαίου δράματος ἀναπαρίστανται τὰ ἦθη καί τὰ αἰσθημάτων τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑποστηρίζει ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος ὁ λυρισμὸς, ἐν τῇ δραματικῇ ποιήσει. « Ἦ ποιήσεις, λέγει, ἐν τῇ φύσει, ἢ πόλιν τοῦ αἰθέρου οὐρανοῦ πρὸς τὴν τετραγμένην τοῦ ἀνθρώπου καρδίαν, ἢ ἐν αὐτῇ ἀπήχησις τῶν φυσικῶν καλλωπῶν, ἢ ἡμέρα, ἢ νύξ τὸ λυκαυγές, ὁ ἥλιος, ἢ σελήνη, οἱ ἀστέρες, οἱ ἄνεμοι, πάντα ταῦτα ἐξυμνήθησαν καθ' ὑπερβολὴν ὑπὸ τῆς λυρικῆς ποιήσεως, ἀλλ' οὐδέποτε ὑπὸ δραματικοῦ τινος ἔργου προσήχθησαν εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν.

Ἐφ' ἑτέρου, λέγει, ὁ ἔρωσ ἢ φιλία, ἢ ζηλοτυπία, τὰ διάφορα τοῦ ἀνθρώπου αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα τὸν ἀνυψοῦσιν, ὅπως καί ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τὸν ὑποβιβάζουσιν, ἀνελύθησαν μέχρι τοῦδε κατὰ κόρον ἴσως ὑπὸ τῆς μυθιστορίας ἢ καί τῆς διηγηματογραφίας: ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ προσδίδει εἰς ταῦτα ἀληθῆς ποιητικὸν κάλλος καί ζωὴν, εἶναι μόνον τὸ ἐμμετρον δράμα.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν αὐτῶν τούτων ἔγραψεν ὁ ποιητὴς τὴν Φυλλίδα.

Τὸ ἔργον, ὡς εἶπομεν, εἶναι ὑποθέσεως ἐλληνικῆς, ἀναγομένης εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, εἰλημμένης δὲ ἐκ τοῦ Ὀιδίου.

Ἦ Φυλλίς, νεαρὰ βασίλισσα τῆς Θράκης, ἀνέμενε ἐναγωνίως καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου τὴν πτώσιν τοῦ Ἰλίου, διότι ἐγνώριζεν ἐκ τίνος χρησιμοῦ ὅτι ἐκ τῆς ἐκβάσεως τοῦ πολέμου τούτου ἐξήρτάτο ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία αὐτῆς.

Περὶ τὸ τέλος τῆς πρώτης πράξεως περατοῦται ἡ ἄλωσις τοῦ Ἰλίου καί ἐμφανίζεται ὁ νεαρὸς Δημόφρων, βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἐπιστρέφει εἰς Ἀθήνας διέρχεται διὰ τῆς Θράκης καί φιλοξενεῖται μετὰ πολλῆς εὐμενείας ὑπὸ τῆς Φυλλίδος.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει παρίσταται ἡ Φυλλίς ἀκρωμένη τῆς διηγῆσεως τοῦ Δημόφροντος περὶ τῶν περιπετειῶν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ὡς ἐν τῇ Αἰνεαδῇ παρίσταται ἡ Διδὸ ἀκρωμένη τοῦ Διόνειου.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιον ἢ Φυλλίς αἰσθάνεται τὴν καρδίαν τῆς κυριευμένην ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὁμολογεῖ δὲ τοῦτο εἰς τὴν τροφὴν τῆς. Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ὤφειλον ν' ἀναχωρήσωσι τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἅμα τῇ αὐγῇ. Ἐπὶ

τῆ σκέψι ταύτη ἡ Φυλλίς μὴ δυναμένη ν' ἀν-
ταστή πλειότερον εἰς τὸ αἰσθημά της, πέμπει τὴν
τροφὸν ὅπως ἀφηνείση τὸν Δημοφῶντα « Ἐπι-
θυμει, λέγει, ν' ἀκούσῃ ἀπαξ ἔτι τὴν ἀφηγησὶν
τῶν ἐπικῶν του κατορθωμάτων ».

Ἐν τῇ τρίτῃ πράξει ἡ Φυλλίς ἀναγκάζει
τὸν Δημοφῶντα νὰ μείνῃ παρ' αὐτῇ· τῷ ὁμο-
λογεῖ τὸν ἔρωτά της, τὸν συγκινεῖ καὶ τέλος
ἀποσπᾷ παρ' αὐτοῦ τὴν ὑπόσχεσιν δι-θά μείνῃ
καὶ θὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἄλλ' ἤδη οὗτος εὐρί-
σκεται μεταξὺ δύο ἄρκων, διότι ἀρ' ἐλὸς μὲν εἶ-
χεν ὀρκισθῆ εἰς τοὺς Ἀθηναίους δι-θά τοὺς
ἐπανέφερον εἰς τὴν γενέθλιον γῆν, οἱ εἰς αὐτὸν
θὰ ὤφειλον τὸ « νόστιμον ἡμέρα » κατὰ τὸν Ὁ-
μηρον, ἀφ' ἑτέρου δὲ δίδει εἰς τὴν Φυλλίδα ἔ-
νορκον ὑπόσχεσιν, ἣν ἀδυνατεῖ νὰ τηρήσῃ.

Ἐν ἀρχῇ τῆς τετάρτης πράξεως μετὰ συ-
ζυγικὴν συμβίωσιν μιᾶς ἡμέρας, ὁ Δημοφῶν
πιεζόμενος ὑπὸ τῶν συντρόφων του ἐτοιμάζεται
πρὸς ἀναχώρησιν. Ἡ Φυλλίς πᾶσαν προσπά-
θειαν καταβάλλει ὅπως τὸν κρατήσῃ· προσκο-
λλᾶται εἰς τὰς ἀγκάλας του, εἰς τὰ ἐνόδιατά
του. Τέλος τῆ δίδει οὗτος τὴν εἰλικρινῆ ὑπό-
σχασιν δι-θά μετὰ τριάκοντα ἀκριβοῦς ἡμέρας θὰ
ἐπανέλθῃ καὶ ἐκείνη πειθομένη εἰς τοὺς λόγους
του τὸν ἀρίνει ν' ἀπομακρυνθῇ· οὕτω δὲ λήγει
ἡ πράξις διὰ τοῦ ἑξῆς στίχου·

— Adieu! Je reviendrai !
— Va, je t' attends déjà !

Κατὰ τὴν πέμπτην πράξιν παρίσταται καὶ
πάλιν ἡ Φυλλίς παράφρων ἐκ τῆς θλίψεως.
Τρεῖς μῆνες παρήλθον καὶ ὁ Δημοφῶν δὲν ἐ-
φάνη εἰσέτι. Μετὰ πολλοὺς συγκινητικούς θρή-
νους ἡ Φυλλίς ῥίπτεται εἰς τὴν μισητὴν ἐκεί-
νην θάλασσαν· ἥτις ἀφήρηκε τὸν προσπελὶ τῆς.

Ἄλλὰ μόλις ἀνασφύεται νεκρὰ ἐκ τῶν κυ-
μάτων καὶ φαίνεται μακρὸθεν τὸ σκάφος τοῦ
Δημοφῶντος, μετ' ὀλίγον δὲ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐμ-
φανίζεται. Πλὴν φεῖ ! εὐρίσκει νεκράν τὴν τρυ-
φεράν ἐκείνην ὑπαρξίν καὶ εἰς τὸ ἄψυχόν της
σῶμα προσφέρει τὰ δάρα καὶ τὰ ἄνηθ, ἅτινα
δι' αὐτὴν προώριζεν.

Οὕτω λήγει ἡ τραγωδία αὕτη, ἥτις ὑπὸ
τῶν κριτικῶν τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου ἐθεωρήθη
ὡς ἐν τῶν καλλίστων θεατρικῶν ἔργων.

Πλὴν δὲ τῶν ἄλλων ἀρετῶν του τοῦ ἔργου
τοῦτο εἶναι καὶ πλήρες λυρισμὸς, τὸν ὁποῖον
συμφώνως πρὸς τὴν ἀρχὴν του, ἀφθονον ἐγκα-
τέσπειρον ὁ ποιητὴς εἰς τοὺς στίχους του.

Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὸν μονόλογον τοῦ Δη-
μοφῶντος κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ὅστις πε-
ριεῖχε ῥαίους στίχους τιμῶντας ἀληθῶς τὸν
ποιητὴν των.

« O soleil, o rayons par l'horreur accueillis !
Pourquoi revenez-vous de ces empires sombres,
où les dieux vous gardaient sous la nuit et les
[ombres ?
Est-ce pour éclairer la douleur des amants ?
Pour les voir se quitter dans les cris et les
[larmes ?
Les désolations pour vous ont donc des charmes ?
Eh bien ! Repeissez-vous, rayons, de ma douleur... »

Ἄγλαΐα Α. Πρεβεζιώτου.

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Βοσκιλτικὴ.

Χρησιμώτατα βεβαιοῦ ἀντικείμενα πρὸς φιλόκαλον δια-
κόσμησιν αἰθούσας ἢ καὶ εἰσδύησιν ἄλλου δωματίου, εἶ-
ναι τὰ διαφόρων εἰδῶν καλλιτεχνικῶς ἐπεξεργασμένα προσ-
κεφάλαια καὶ αἱ λωρίδες τοῦ τοίχου (bandes). Ταῦτα ὡ-
καὶ πᾶν ἄλλο εἶδος ἐργασίμων, ὅμοια ταῖς νὰ κατασκευασθῶ-
πολυτελεῖ καὶ κηλοδάπανα· δύνανται ὅμως ἡ καλὴ οἰκονό-
μος, ἂν θέλῃ, νὰ κατασκευασθῶ ταῦτα καὶ διὰ μικρᾶς δα-
πάνης, χρησιμοποιοῦσα κλάσσας ἀργητά ἀλλοῦς τεμαχία
παλαιῶν μεταξωτῶν ὑφανμάτων. Ἄλλως τε εἶναι ἀναν-
τίρρητον οἱ καὶ εἰς τὰ ἐργάσματα ὡς καὶ εἰ, πᾶν ἄλλο

(εἰκὼν 1.)

πράγμα, ἐκεῖνο ὅπερ
προσδίδει τὴν ἀξίαν,
δὲν εἶναι ἡ δοκώτης
καὶ διαπνήρα πολυ-
τέλεια, ἀλλ' ἡ καλλι-
τεχνικὴ ἐπεξεργασία
μετὰ τῆς αὐστηρᾶς
καλαισθησίας.

Ἐκ τῶν ἐνταῦθα
παρατεθειμένων σχε-
δίων τὸ μὲν ὄπ' ἀρ-
1· παριστᾷ λωρίδα,
τὸ δὲ δεύτερον προσ-
κεφάλαιον αἰθούσης.

Καὶ διὰ μὲν τὴν
λωρίδα λαμβάνομεν
ὀρθογώνιον τεμαχίον
μεταξωτοῦ ἐπάρμα-
το· λευκοῦ κατὰ προ-
τίμησιν ἢ café au
lait, ἀλλὰ καὶ σκου-
ρόχρωτον ἄλλου ἀνοι-
κτοῦ καὶ σκευετοῦ
χρώματος. Σχεδιάζο-
μεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ σχέ-
διον, ὅπερ ἐκλέγομεν
μὲ μολύβδα ἄνεθ κα-
φύλλα τοῦ αὐτοῦ πᾶν

αὐτοῦ εἶδους, καὶ ἐπεξεργαζόμεθα διὰ μεταξῆς (lessivable
Μετὰ τοῦτο πλαιοποιῦμεν τὸ ἕλιν διὰ στενῆς λωρίδος ὁλοση-
ρικοῦ (relouche) ἢ καὶ διὰ τριγώνου, εἴν προσαρμοζομεν
τὴν λωρίδα δι' ἀνάκλιτρον.

Ἄντι ν' ἀγοράσωμεν ὑφαντὰ μεταξωτῶν, δυνάμεθα νὰ
μεταχειρισθῶμεν βιταμίνη, τὸ ὅποιον σιλικὴν ὀλιγώτερον,
καὶ διὰ τῆς φιλοκάλου ἐπεξεργασίας καθίσταται ἐπίσης
κομψόν.

Αἱ γυναικῶσαι ζωγραφικῆν, ἀντὶ νὰ κεντήσωσι, δύναν-
ται νὰ ζωγραφίσωσι ἐπὶ μεταξωτοῦ τὸ σχέδιον, ὅχι μόνον
πρὸς κατασκευὴν λωρίδος, ἀλλὰ καὶ προσκεφαλοῦ καὶ σι-
ουδῆσιν ἄλλου ἐργαζέου. Ἡ ὄπ' ἀρ. 2 εἰκὼν παριστᾷ

(εἰκὼν 2)

προσκεφάλαιον, τὸ ὅποιον δυνάμεθα νὰ ἐπεξεργασθῶμεν, ὡς
καὶ τὴν λωρίδα, καθ' εἰσδύησιν τὴν προτιμώμεν.

Ἐὰν μεταβάλωμεν ὀλίγον τὸ σχέδιον καὶ περιορίσωμεν
αὐτὸ εἰς τὴν μίαν μόνον γωνίαν, ὄξωμεν εἰς τὸ προσκεφά-
λαιον σχῆμα τριγώνου ἢ καὶ ἄλλο εἰσδύησιν κατὰ βού-
λησιν.

Ἐν γένει δι' ὀλίγης φιλοκάλου καὶ ἐντέλῃς ἐργασίας καὶ
δαπάνης σχετικῶς μικρᾶς, δυνάμεθα νὰ ἔγωμεν κομψότατα
ἐργάσματα δυνάμενα νὰ κομψώσωσι πῶταν οἴκουσαν ἀρκεῖ
μόνον ἢ ἐν αὐτῇ ἀρμονίᾳ τῶν σχεδίων καὶ τῶν χρωμάτων
ν' ἀνταποκρίνηται εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἐκτέλεσιν, οὕτως
ὥστε ν' ἀποτελεῖται ἐν σύνολῳ ἀληθῶς· φιλόκαλον καὶ ἀρ-
μονικόν, μὴ ἐπηρεαζόμενον ὑπὸ τῆς ἐπικρατίας τοῦ ἀπο-
τινοῦ ἐν γῆσιν νέου ρυθμοῦ (art nouveau), τὸ ὅποιον αἱ
παραδοξίτες ἀντιβάλλουσιν ἐνὶς πρὸς πᾶσαν καλαι-
σθησίαν.

Ἄγλαΐα Α. Πρεβεζιώτου.

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΔΙΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συντήχεια ἴδε προηγ. ἀριθ)

XV

Ὁ Δανιὴλ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ καὶ παρετή-
ρει τὴν Μαρῆ ψυκτριζοῦσαν τὴν πύλον του.

Τὴν παρετήρει ἐπιμόνος καὶ ἐσκέπτετο. αἶβαι
μόλις τριάκοντα τριῶν ἐτῶν. Ἐντὸς δέκα ἐτῶν
θὰ γίνῃ παχυτέρα ἀκόμη καὶ ἀσχημοτέρα, ἐγὼ δὲ
θὰ ἦμσι ὅλως διόλου λευκόχραιοι. . . καὶ ἐκείνη
θὰ ψυκτριζῇ τὸν πύλον μου διὰ τοῦ αὐτοῦ προσε-
κτικοῦ καὶ καλοῦ τρόπου. . . Διότι εἶναι καλὴ
μὲ ἀγαπᾷ. . . τὴν ἀνεγέννησα. . . τὴν ἀνεγέν-
νησα. . . ἐπανελάμβανε κατ' ἰδίαν ἀπὸ Τολστόη
θὰ ἔμενον εὐχарιστημένος ἀπὸ ἐμέ· ἔωσα μίαν ψυ-
χὴν. . . Πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἔχω καρδίαν ἀ-
ποστόλου!

Ἡ Μαρῆ ἐστίλβου, ἐστίλβου ἀκόμη.
— Ἰδοῦ! εἶπεν ἐπὶ τέλους. Ἐβγαίνεν ἀληθινὸς
καθρέπτης. Τώρα λοιπὸν φίλητέ με. . .

Τάχιστα ὁ Δανιὴλ ἐπέθεσε τὰ χεῖλη του ἐπὶ
τοῦ μετώπου, ὅπερ τῷ ἔτεινε καὶ ἀνεχώρησε ὡς
καλὸς σκύλος, ὅστις ἀφίειν ἐπισηθὸν του γυ-
ναϊκα φιλόστοργον καὶ φαιδρῶν.

Ἀπὸ μῆνος ἐπάλαμιν ἐναντίον τῆς ἀποθαρρύν-
σεως· ἤσθάνετο ὅτι ἔχανεν ἔδαφος ἐν τῇ ζωῇ. Τὴν
πρῶτην φοράν, καθ' ἣν εἶχεν ἐσβεθῆ μόνος μετὰ
τῆς μητρὸς του ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν διάλειψιν,
ἐφοβέτο μὴ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τῶν Φρενέλ· ἐκείνη
ὅμως οὐδ' εἶχε κἄν προφέρει τὸ ὄνομα των, ὅλως
ἀπερροφημένην κατ' ἐπιπέσειον ὑπὸ τῆς διοργανώ-
σεως σειρᾶς μουσικῶν ἐσπεριδίων. Ἐπρόκειτο νὰ
δεχθῆ πρὸς ἀκρῶσιν νεκρὸν τινα ρῶσον τετραχορ-
διστήν, τὸν ὅποιον τῆ εἶχον συστήσει.

— Ὅτι γένῃ εἰς τὰς 10, τὰς 20, καὶ τὰς 30
Νοεμβρίου. . . Εἰς σὲ ἀπολύτως βασίζομαι. . .

Ἡμέραν τινὰ ὁ Δανιὴλ καὶ ὁ Φρενέλ συνητη-
θησαν καθ' ὅδον καὶ πάλιν κατὰ τύχην.

— Ἐ, λοιπόν, εἶπεν ὁ Φρενέλ, ἐλάβομεν τὴν
πρόσκλησιν. Ἡ Ἄλκη ἀπήντησεν ἤδη εἰς τὴν μη-
τέρα σου· ἤθελον ὅμως νὰ σὲ εὐχарιστήσω διότι
μὰς ἐσκέψης. . .

‘Ο Δανιήλ ήκουε χωρίς να έννοη.
— Ποίαν πρόσκλησιν;
— ‘Αλλά τήν τής κυρίας Βιτρώ διά τās τρεις μουσικās έσπερίδας της . . . Συ έδωκες τήν διευθυνοσί μας, υποθέτω. ‘Η πρώτη αύριον τρίτην θά γείνη, δέν έχει ούτω;
— Ναί, αύριον τρίτην . . . μηχανικώς άπήντησεν ο Δανιήλ. Τό πνεύμα του είχε διαφωτισθή ήδη. ‘Η μήτηρ του προχθές τὰ πάντα είδε, τὰ πάντα ένόησεν· ή ‘Αλίκη άπεκαλύφθη ώς άγγελος σωτήρ προωρισμένος νά τόν άποσύρη εκ τής άδύσου. ‘Εντεϋθεν έν σχέδιον, όπερ εύλόγως μαντεύει τις. Τό πέθος του τούτου, τό έπιούν ένόμιζεν ότι εκρυπτεν, έμελλε να τό χρησιμοποιήση ή μήτηρ ως δέλεαρ εις τήν άκραν τής παγίδος, ήν έστησεν εις τήν τιμιότητη αούτου· αΤήν άγαπάς, υίέ μου; πάρε την, σέ τήν δίδω . . . θά ιδωμεν εάν ήσαι τόσον άνόητος, ώστε νά τήν άποποιήθης . . .
‘Ητο εύκαιρία λαμπρά όπως τόν φέρη εις πειρασμόν, δέν φανή έπίορκος εις τās υποσχέσεις του, εις άπασαν τήν παρελθούσαν διαγωγήν του. ‘Η όργή, ή όδύνη τόν κατέστησαν έξω φρενών. ‘Ο Φρενέλ έν τούτοις ήρώτησε·
— Μή άμφισβάν χοροϋ, έννοείται; ‘Η ‘Αλίκη καταγίνεται μέ τήν έσθητα της από όκτώ ήμερών. Αί τελευταία αύται λέξεις διεπίρασαν τήν καρδίαν του Δανιήλ, ‘Οχι μόνον αύτόν, αλλά και εκείνην προδοτικώς είχε καταστήσει παγινιον διά νά τήν κάμη νά υποπέρη . . . Τό άλγος τόν άπέπνιγε, και ώσει ώμίλει έν όνειρω έίπε·
— Μήπως . . .
‘Οποία παράδοξος φωνή, βραγχνή, πεπνυμένη! Και αύτός ο ίδιος δέν τήν άνεγνώριζε. Μολαταύτα έσπερε ν’ άποτελειώση άντι πάσης θυσίας.
— Μήπως ή άδελφή σου ήξείρει . . . γνωρίζεις τήν θέσιν μου;
— Πώς;
‘Ο Φρενέλ, όστις έβάδιζε φριδρώς, έστη έξεστιακώς ένώπιον έρωτήσεως τόσον άπροόπτου. ‘Ο Δανιήλ έξηκολούθησε πυρετωδώς λέγων·
— Μάλιστα, τόν ιδιαίτερόν μου βίον . . . τήν ύπαρξιν τής Μαρής, επί τέλους. Δέν τή άνέφερες ποτε περί τούτου;
— ‘Αλλά, άγαπητέ, διά ποίον μέ έκλαμβάνας; ‘Εν πρώτοις μοι είχες άπαγορεύσει νά είπω

εις κανένα περί τούτου· και έπειτα ένας άδελφός δέν έχει τήν συνήθειαν νά διηγῆται εις τήν άδελφήν του όλα; τās μικρούποθεις των φίλων του.
‘Οχι βέβαια, τίποτε δέν ήξείρει.
— ‘Ε, λοιπόν πρέπει νά μάθῃ . . . σήμεραν . . . πρὸ τής αύριον, πριν τήν επανίδω . . .
‘Ετρεμεν, ώχρός ως νεκρός, άνήκανος νά δεσπόση εκυτου. ‘Οσον μύωψ και άν ήτο ο Φρενέλ ρυπικώς τε και ήθικώς, δέν ήτο όμως και τυφλός· αϊφνιδίως κατέστη σοβαρώτατος.
— ‘Α δά τί πάθαίνεις; . . . Τι θέλεις νά είπῃς;
‘Ο Δανιήλ άπέστρεψε τήν κεφαλήν και δέν άπήντησε. ‘Η σιγή του ύπῆρξεν εύγλωττοτέρα παρά οι λόγοι του.
‘Ο Φρενέλ ένόησε.
— ‘Ω! ήψήθιστε καταβεβλημένος, δυστυχῆ μου, φίλε! . . .
‘Εμειναν ούτω επί τινας στιγμάς έν μέσῳ του ήμίφωτος του λυκαυγούς.
— Και ή ‘Αλίκη; . . . είπεν αφρηής ο Φρενέλ πιστεύω ότι ποτέ δέν . . .
‘Αποτόμως σχεδόν ο Δανιήλ τόν διέκοψε·— Σιώπησε . . . δέν δύναμαι νά σέ άπαντήσω· δέν ήψείρω! . . .
— Μίαν λέξιν, μίαν όμολογίαν . . . ήρξατο λέγων έσπυραμένος, μέ φράσεις συντόμως άνευ συνόχης. ‘Οχι, ούδέν έχεις νά μέ μεμψῆς, σοι τό ορκίζομαι. Πολύ συχνάκις ήμας μοι συνέθη ν’ άφήσω νά μαντε υθῆ . . . Δέν πρέπει λοιπόν νά μνησικακής διά τούτο. Μόνον κάμε έκείνο τό όποϊόν σοι έζήτησα. Κάμε το δι’ έμέ . . . και δι’ εκείνην. Τοιουτοτρόπως θά ήναι καλλίτερον. ‘Οταν μάθῃ . . . Τότε θά έχω τό δικαίωμα να τήν επανίδω . . . έν ήμπερω! ‘Ηρέπει να υπάγω αύριον εις αύτήν τήν έσπερίδα, τό ύποσχέθην. Χαίρε.
Πριν δε ο Φρενέλ, συγκεκνημένος, τεταραγμένος, εύρη καιρόν νά τόν συγκρατήση, άπέμακρυνθή ταχέως υπό τήν λεπτήν βροχήν.
(‘Επεται συνέχεια)
Κ. Φωτιάδης

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Τό έν ‘Αθήνας άρχαιολογικόν συνέδριον. ‘Η τελευταία συνέδρια του άρχαιολογ. συνέδριου έγινεν τῆς 2 τρέχοντος έν τῆ αίθούσῃ του Πανεπιστημίου. ‘Οκ. Homolle, γραμματεϋς του συνέδριου, ήγήρησεν έν όνόματι των ξένων τήν ‘Ελλ. Κυβέρνησιν, ήτις τούτων συνέτελεσεν εις τήν εύτοχῆ διεκπεραίωσιν των έργασιών, μέ δ’ άπήρθησε τās άποράσεις, αΐτινες ελήφθησαν κατ’ αύτά. ‘Η προσεχής συνέλευσις γενήσεται έν Καίφω μετά προγράμματος όμοίου του έν ‘Αθήνας. Κάτ’ έλλην άπόφασιν τό συνέδριον θά συζηταί κατά διετίαν. ‘Οά έκλιγῆ εΐλική έπιτροπή τής Βυζαντινής άρχαιολογίας, ήτις θά εκδώση εικονογραφικόν λεύκωμα των βυζαντινών αυτοκρατόρων. Τά μουσεια, έτινα κατέχουσι πλείονα του ένός αντίτυπα του αύτου είδους, υπομεινόνται όπως άνταλλάξωσιν αύτά. Σοβαρά μέτρα προλαμβάνονται όθις ληφθῆσι κατά των παραπηγών. Οι διευθυνται των μουσείων ύποχρεούνται όπως δηλώσι πάν ψευδές άντικείμενον παρουσιαζόμενον εις αυτούς. ‘Εν περιπτώσει κλοπῆς θά είδοποιώνται άμέσως άπαντα τά μουσεια πρὸς επανάκτισιν του κλοπιμαίου. Τά πολιτικα νομισματα θά άποτυπωθῶσιν όπως μή άπολεσῆ τό σχεδόν αύτών έν περιπτώσει κλοπῆς ή άλλης αίτίας.
‘Ο αλκοολισμός. ‘Εν ταίς ‘Ηνωμ. Πολιτείαις λειτουργοϋσι σήμεραν 42 ινστιτούτα παρασκευάζοντα τόν αντιαλκολικόν όρνθ του δόκτορος Κεσπλεϋ. ‘Ο όρνθς ούτος ένέμενος εις τούς αλκοολικούς μετά καταλλήλου διαίτης, ού μόνον θεραπεύει αύτούς; έκ των αποτελεσμάτων του δηλητηρίου, άλλ’ άφαιρεί άπ’ αύτών και τήν όρξιν του ποτου. ‘Εν διαστήματι είκοσιν έτών, ο δόκτορ Κεσπλεϋ έθεράπευσε διακοσίας πενήκοντα χιλιάδας άμερικανών αλκοολικών. ‘Η διαίτα είναι άπλυστατη συνίσταται δε εις ένεσιν του όρνου τετράκις τῆς ήμέρας. Πρὸς τούτας; ο άσθενής λαμβάνει κοχλιαρίον ειδικού φαρμάκου κατά έίωρον, κατόπιν δι’ άλλων ήμερών θεραπεύεται τελείως. ‘Η μέθοδος του Κεσπλεϋ εύρίσκειται ήδη υπό μελέτην έν τῇ άγγλικῇ Κοινωδουλίῳ. Ένθα μελετῶνται έπίσης εάν ήνε δυνατόν νά ληρῆ περί των αλκοολικών μερίματα παρεμφερῆς τῆ έν χρήσει αὐτῶ; παρ’ όφρακος.
‘Ανά τόν κόσμον τῆς μαλλιαρωσύνης! Τῆ τελευταίον έργον του ίατροϋ Edmondo de Amicis είχέγραφεν έν Ιταλίῳ οφοδρῆς συζήτησις. Τό έργον τούτο έγραψεν ο Amicis πρὸς άγλαίσμων τῶ εϋγενούς τσοκανικού ιδιώματος και πρὸς καταπολέμησιν τῆς συνήθεις συγγραφῶν τινῶν του γραφῆν έν χυδαίως διαλεκτικῶς ιδιώμασιν, οία τά του

Πεδεμοντίου και τῆς Βενετίας. Καί μή νομίσητε ότι ή έταλική μαλλιαρωσύνη ύστερεί τῆς ιδιῆς μας. ‘Εχει, εάν άγαπάτε, και αύτή τό θεατρὸν της, άπέναντι δε έκκτόν έπτά δραματικῶν θέσεων καθαρουντων ύπαφροσιν έν ‘Ιταλίῳ έπτά μαλλιαρῶντες.
‘Εργατικά οικήματα. Τό δημαρχιακόν συμβούλιον τῆς Γενούης ήγήρησε τήν Ψρυσιν ως και τήν εκμετάλλευσιν λαϊκού ξενώου; διαβίτοντος 552 κλίνας, 408 λουτρα δι’ άνδρας και 24 δι’ γυναίκα; μέ τιμήν διακυκετεύσεως 25.35 εκατοστών.
Διά τόν πλοϋτον! Οί έν τῶ; μεταλλείοις πολυτιμωειδών εργαζόμενοι εργάται καταπέφυγοι; πολλάκις εις περιεργατούς τρόπους πρὸς υπεράρξιν άδομάτων ή τεμαχίων φυσικού χρυσου. Οι βίρμανοί εργάται μεταχειρίζονται μέθοδον όλους . . . χειρουργικήν. Σχίζουσι δηλ. μέρος τι του σώματος των και έναποθετοσιν έν αυτῶ τόν θησαυρόν. Γνωρίζουσι μέλιστα φάρμακον, δι’ οῦ έπιτυγχάνουσι ταχέως τήν επώλωσην τῆς πληγῆς. ‘Εννοείται ότι πρὸς επανάκτισιν του θησαυροϋ τούτου ύποχρεούνται εις δευτέραν εγχείρησιν.
Τά θηρία έν ‘Ασίῃ. Κατά τινα στατιστικήν δημοσιευθεισαν έσχατως, αί τίγρεις κατά τήν τελευταίαν πεντατίαν έχουσι προξινήτη τόν θάνατον 4925 ανθρώπων έν ταίς κυρίως βρεττανικῆς ‘Ινδίας, οί λόκοι έχον 1996 θήματα, έν οῦ αί λέοντες έρόνουσαν μόνον δύο άτομα. ‘Αλλως τε ο άρθεῶς τῶν λεόντων άραιούται διονόν έν ‘Ινδίας, ή δε θήρα αύτών, ως εκ τούτου, είναι προνόμιον ιδιαίτερον των ραγιά και άπαγορεύεται εις πάντα άλλην και εις τούς ξένους; άκόμη.
Διά τās οικοδομοίνας. ‘Οταν παρασκευάζετε τῆ αυτιών σας διά τήν κόλλαν, φροντίσετε νά προσθέητε εις τήν αναγκαίαν ποσότητα του βόρακος και άλλων κηρόν. Τά ούτω κολληθέντα άσπρόρουχα οχι μόνον γίνονται στιλπνότερα, άλλ’ άποκῶσι και ποιά τινα ελαστικότητα προφυλάττουσαν αὐτά από του σχισματός.
‘Ηρακλῆς Γ. Πίντζας.

ΠΑΝΤΟΙΑ

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ

Εδρρσνον αγγέλιμα διεσάπισε κατ' αυτάς δ' τύπος διαδιδασθην εκ τής ευθαλούς και χλοερξς κωμοπόλεως Μαρωνείας, αγγέλιμα δυνάμενον να δονήρη δι' εδραότου συκνηήσεως πάναν καρδίαν πονούσαν ύπερ του κοινού αγαθού του Γένους, εις δ' άντανακλή τδ αγαθόν, τδ εις μίαν μικράν αυτου γωνίαν συντελούμενον. Οί έν Κωνσταντινουπόλει, Τριπόλει, Βαρβαρία, και Τύνιδη έγκαιροσσημένοι αξιότιμοι αδελφοί κ. κ. Π. Χατζέα, εδύπόληπτοι βλαστοί τής ρηθείσης κωμοπόλεως, εδγενή επιδεικνύοντες στοργήν προς τήν φιλιτάτην γενίταιραν, εδήλωσαν ότι προσφέρουσι τδ ποσόν 1100 λιρών προς άνεγερσιν άρραγωνείου αυτόθι, πληρούντος τούσ θρουσ τής παιδαγωγικής και ύγεινής. Τήν ευγενή και γενναίαν τών αγαθών τούτων τής Μαρωνείας υϊών δωρεάν εδμερία άνάγκη, όπως εξάρωμεν ένταύθα, καθότι καταφανής εκ πρώτης όψεως ή μεγίστη και άναρμοσθήτης αξία αυτών. Η κοινότης Μαρωνείας μετά θερμής εδγνωμοσύνης άνακηρύσασα έν τω Κώδικι αυτής μεγάλους αυτής εδεργέτας τούσ κ. κ. Π. Χατζέα, συνεχώς άλλως τε και άχρις ώρας παρέχοντες διαφόρους δωρεάς εις τά σχολεία αυτής, και άποραπίσασα όπως δονήσρη τήν σχολήν Χατζέου, χαράξη δέ επί τής μετόης αυτής αναθηματικήν έπιγραφήν, άποτίνει δίκαιον φέρου εδγνωμονος τιμής εις τούσ άγαθούς τούτους γόνους αυτής, δι' ους δικαίως δύναται να καυχεται και ους ειθε και πολλοί άλλαι εδπορούντες συμπολιταί αυτών να μιμηθώσιν επ' αγαθού τής καλής και ώραίας πολίχνας, ήτις τά μέγιστα δέτται τισούτης εδεργεταιής περιμένης παρά τών άπανταχοσ φίλοσ τούτων αυτής υϊών.

ΓΑΜΟ - ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Εδρρσνον γεγονός συνεκάλει προηθείς εις φαιδρότάτην οικογενειακήν δηήγηριν τούσ δύο εδμοφιλεστάτους επί άνεαντήτηρ εδοικίεσ οικοουσ τής πόλεως ήμιν, τών κ. κ. Ζαρίφη και Εγγενίδου. Ο υϊός του κ. Εδοστ. Εγγενίδου κ. Στερ. Εγγενίδης έμνηστεύθη τήν πλήρη μωρίων χαρίτων μαράν και άβρόν δεσποινίκα Ελένην Α. Ζαρίφη. Τήν ούτως εδοίωσιν δια μωρίων εδανθών ρόδων πλεκομένην νέαν ταύτην φωλιάν τών χαριτοδούτων νεοσσών τών πατροπαράδωτος έν τή εδοικίε διακετοραμμένωσ, εδολκίηρος ή όμογενής τε και ξένη κανονία περιβίλλει δια τών εγχρωδιωτάτων αυτής συχαρητηρίων και ευχών, εις ή συνενόμεν και τά ήμτερα.

Μεγαλοπρεπήσ δσον και φαιδρά τελετήσ συνείδισε τή 23η λήξαντος έν Αθήναισ δια τής άρρηκτου άλύσσοσ δυο τών μάλλον διακεκριμένων τού Αττικιού άστωσ; οίκων και δυο τών εδγενεστέρων και συμπαροστέρων τής εκεί άνωτέρας κοινωνίας νεαρών ύπαρξουσ. Ο κ. Πύρροσ Καραπάνου, νεαρός βουλευτής, υϊός του ύπουργού τής Δικαιοσύνης και

τής Δημ. Εκπαίδευσουσ κ. Καραπάνου, ένωμφεδή τήν πολυέλεγγηρον θυγατέρα του μεγαλοκτηματιου κ. Γούσση, δεσποινίκα Καλλιόπην. Παράνωμοσ εγένετο ο Πρόδρος τής Κυβερνήσεως κ. Θεόδωρος Δηλιγιάννης, όλη δέ ή ύφλη τών Αθηνών κοινωνία, μεταξύ τής όποιας διακρίνεται δλόκληρον τδ ύπουργικόν σωμα, συνέρρουσαν όπως έπευχθηή ει, τδ νεαρών ζεύγος γλυκιά και ροδοστέρη τόν όμείναν και τόν βίον όλον, τούθ' όπερ και ήμεις από καρδίας τούσ εδχόμεθα.

Επίσης άσμένους αγγέλλομεν τούσ αθημεριν τελοσθέντας έν Χρυσούπολει εδτυχείς γάμους του συμπαθοσ και άξιολόγου νέου κ. Πλάτ. Σουλδέστρου, υϊού του αυτόθι εγγρίτου ιατρού κ. Αλεξ. Σουλδέστρου, μετά τής εδγενούς και χαριτοδούτου δεσποινίδος Αλεξανδρας Α. Αΐβαζίδου, θυγατρός του μακαρίτου Δημ. Αΐβαζίδου εφέντη, και αδελφής του λίαν εδφήμου; έν τή χρισματιαιική ήμιν κόμημ γνωστού καλού δέ ήμιν φίλου κ. Κωνστ. Αΐβαζίδου. Τούσ νεονύμφους συχαίροντες από καρδίας, εδχόμεθα πάσαν βιωτικήν χαράν και άμετάπτωτον τόν όλον.

Μεταξύ τών εδφροσύνων γεγονών, ήτινα έλαβον χώραν τās ήμέρας ταύτας έν τή ήμτεράσ πόλει, καθήκον ήγομύμεθα όπως αναγράψωμεν και τούσ άρραβώνας δυο εκλεκτών μελών τής ήμτερας κοινωνίας.

Δυο τέκνα εδμοκληήτων και τά πρώτα έν τιμή και άνατροπή φερουσών οικογενειών, ή δεσποινίς Αλκιονή Ακαστορίδου ή εδφύρη και πλήρης θελήτηρων, ή γλυκεία και χαρίεσσα θυγάτηρ του διαπρεπούσ χημικού κ. Θ. Ακαστορίδου, συνήνωσε τήν τύχην τής δια τών έμβληματών τής μνηστείας μετά του εκλεκτού τής καρδίας τής διαπρεπούσ και περιβλεπτον θέσιν έν τή έπιστημονική κόσμω κατόχοντος δερματολόγου ιατρού κ. Α. Πουλουλίδου. Αί ευχαι πάντων τών γνωρισάντων εκ του πλησίον τās δυο ταύτας εδγενείτς καρδίας παρακολουθοσιν αυτάς, οδμαμώς, δδ επιθυμούντες να υστερηώμεν προσέδομεν και τās ήμτερας, έπευχόμενοι τούσ ούτωσιν εδαριμώτασ μνηστευθείσ και τήν στέψιν ταχέϊαν.

Α. Φ.

ΕΥΡΥΠΙΑΝΗΣ ΣΕΚΙΑΡΗΣ

Αγγέλλεται εκ Σμύρνης τδ θλιβερόν αγγέλιμα του θανάτου συναδελφου διακεκριμένην κατέχοντος θέσιν έν τω εδμοπογραμικώ κόσμω τής φιλομούσου Ιωνίδος πόλεως, του εδμοποιδου Σεκιάρη, ιδιοαίτητου τής Εφμεριδός «Νέας Σμύρνης». Ο ήμίμνηστος συναδελφος έν τή άκμή έτι τής ήλικίας και τής δρασεως αυτου άφάνων τόν φθαρτον τούτον βίον, έν φ διακρίθη οδ μόνον ως δημοσιογράφος, λογογράφος και ποιητής, αλλά και ως ενεργόν και χρήσιμον κοινωνικόν μέλος, καταλείπει σπουδατον κενόν έν τή Σμύρναική κοινωνία, ήτις ήίποτέ περιέβαλεν αυτόν δι' άχαιφνούσ τιμής και συμπαθείας. Επ' τή θλιβερά δυστυχήματι σολυπομύμεθα από καρδίας τή αξιοτίμη του μεταστάντος μητροί και αδελφή.

Περιλούμενοι από τά μωρία ρόδα τής 1ης Μαΐου, εδτελέσθησαν έν Φαναρίη πλήρεις εδανθών έλιπίων οι άρραβώνες του καλού νέου κ. Σαράντου Νεοκάρου μετά τής νεαρās και συμπαθοσ δεσποινίδος Σαμαράδας Γ. Νικολαίδου, έν στενή κύκλω συγγενών και φίλων, όστινες εκ ψυχής τούσ ηβχήθησαν ταχύν και άξιον τόν Γάμοσιν. Επ'προσθέτοντες και τά ήμτερα θερμά συχαρητήρια, έπευχόμεθα εις τδ νεαρών τών μνηστέρων ζεύγος τά ρόδα του προσεχούσ όμείνανος τερπνά και άμάραντα.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΝΕΥΡΟΣΗΑΣΤΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΟΥΤΣΟΥ

Αφού καθ' όλον τόν χαιμώνα κατέτερψε τήν πόλην μας δια τών φαιδρών αυτου παραστάσεων ο πασίγνωστος όμογενής θεατρικός νεοροσπαστων κ. Αθανάσιος Μούτσος, εξακολουθετ άχρις ώρας συγκεντρών πολδ πλήθος έν τή αίθουσή τής Societa Operaia εις τās τερπνάσ και ώραίας αυτου έσπερίδας, όπου ο δημοφιλέστατος Φασουλής του κυριολεκτικώς θαυματουργεί. Προσεχώς ο κ. Μούτσος άπερχεται τής πόλεως ήμιν μεταβαίνων όπως άλλαχοσ διαχύση τήν φαιδρότητα και τούσ γέλωτασ. Επωφελθώμεν λοιπόν όλιι όπως ίδιομεν όλίγας άκόμη φορές τά χαριστάτα αυτου νευροσπάστα διασπείροντα ήμιν τήν εδθμίαν και ζωήν κατά τās ώραίας του έλαρος νύκτας.

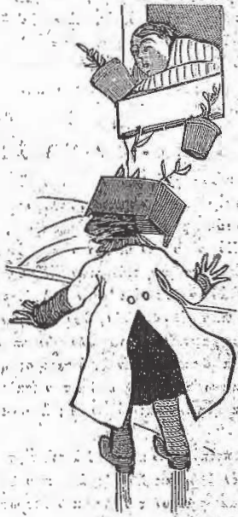
Από τδ κακόν εις τδ χειρότερον

— Ό, Θεέ μου! τί νερδ εις' αυτά;

— Α! είναι μιά κυρία, που ποτίζει τά άνθη τής. Σας παρακαλώ, κυρία! προσέχετε. Οδ καταστρέψρη τά φορμάτια μου!

— Τί έπαται; κύριε; δέν ήκούσα! — Αχ, τί συγγνώμη! Τούτ' εδασ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΟΤ' και Γ. ΓΕΡΓΟΠΟΛΟΤ' Κοινοσμ. Κόν άμιβ. 3